SOSYALİZM ya da BARBARLIK

SÜREKLİ DEVRİM KOLEKTİFİ

SOSYALİZM YA DA BARBARLIK
SÜREKLİ DEVRİM KOLEKTİFİ'NİN ULUSLARARASI PLATFORMU

COREP
(Collectif Revolution Permanente)
-Sürekli Devrim Kolektifi-
http://www.revolucionpermanente.com/

Fransa: GMI -Groupe marxiste internationaliste-
https://groupemarxiste.info/

Avusturya: GKK -Gruppe Klassenkampf-
https://klassenkampf.net/

Türkiye: PD - Patronsuz Dünya-
www.patronsuzdunya.com

Almanya ve Kanada

Kardeş Gruplar:

İspanya: IKC -Internaciema Kolektivista Cirklo -
http://www.ikcirklo.org/

Brezilya: FT-VP
https://fracaotrotskistavanguardaproletaria.wordpress.com/

KAPİTALİZM VAKTİNİ DOLDURMUŞTUR, SOSYALİZM GEREKLİDİR

1

Zorunluluk ve sömürüye dayalı üretim şekillerinin mümkün kıldığı üretici güçlerin gelişmesi sayesinde insanlığın üreticilerin hür birliği temelinde yeni bir medeniyet aşamasına geçmesi artık mümkündür. Kapitalizm, tarih açısından sosyalizmin bekleme odasıdır.

Üretici güçlerin sermaye olduğu, ürünlerin emtia olduğu, ürün üstünün katma değer olduğu, üretim şeklinin kapitalist sömürü ilişkisi olduğu ve çalışmanın maaşlı iş olduğu bir üretim şeklidir. İş gücü, üretim araçlarından yoksun sömürülen sınıf tarafından bu iş gücünden üretilen emtia ile kullanılan kaynakların değerleri arasındaki fark nedeniyle daha fazla değer elde eden sömüren sınıfa satılır; ki bu fark kullanılan kaynaklar (ham maddeler, makineler, aletler, gayrimenkuller, vs.) ve bunlar üzerinde kullanılan iş gücü arasındadır.

Kapitalist üretim şekli kendi kendini daha geniş olarak tekrar eder (sermayenin birikimi, işçi sınıfının sayısının artması, uluslararasılaşma), sanayiyi oluşturur ve üretim tekniklerini devamlı olarak altüst eder (teknik bileşenin artması, üretkenliğin artışı, ihtiyaçların genişlemesi, ürünlerin birim fiyatlarının düşüşü). Bunun bir yolu, bilim ve tekniğin tarihte eşi görülmemiş bir biçimde kullanılmasıdır, bunun iki önemli sonucu ise çalışma zamanından tasarruf ve daha önce uzaklık ve coğrafi engeller sebebiyle ayrı olan tüm insan topluluklarının birbirleriyle ilişkiye geçmesidir. Bu şekilde, kapitalizm daha yüksek bir üretim şekli olan sosyalizm-komünizmin temellerini atar.

2

Üretici güçleri sınırlı önceki üretim şekillerinin baskın olduğu toplumsal oluşumlar, sömürülen emekçilere kullanım değeri ürettirmeyi amaçlamıştır. Bunun sonucu olarak bu toplumların krizleri, savaşlar, salgınlar veya kaynakların tükenmesinin yol açtığı düşük üretim krizleriydi.

Kapitalist toplumlarda sömürenlerin amacı değerin artmasıdır ve bunu ortaya koydukları sermayelerine eklenen kâr olarak algılarlar. Sermayenin kendi kendini kıymetlendirmesinin ve kâr amaçlı çılgın yarışın belirleyici bir neticesi, sermayeye kendi çelişkilerinden başka bir sınır olmamasıdır.

Ortaya çıkışından beri kapitalizm yeni bir kriz türüyle ayırt edilir: bu krizler, aşırı sermaye birikimi, sosyal katma değer ile sosyal sermaye arasındaki yetersiz oran ile açıklanabilecek aşırı emtia üretimi krizleridir.

Sermayenin korunmasına ve birikimine aşılamayacak bir engel olan olgu üreticilerin ezici çoğunluğunun fakirleşmesidir; dolayısıyla sermayenin kendi amacı için kullanması gereken ve üretimin sınırsız bir şekilde büyümesi eğilimindeki üretim metotlarıyla çelişir. Piyasa için rekabet halindeki sermayeler tarafından üretim yapılması, değişik dallar arasında tekrarlanan dengesizliklere yol açar. Sermayenin emeğe karşı mücadelesi ve kapitalistlerin kendi aralarındaki mücadele gelişmiş sermayede üretim araçlarına yatırım yapılan bölümün (sabit sermaye / ölü, önceki emek) emeğe atanan (değişken sermaye, yeni, canlı işin etkinleştirilmesine imkân verir) bölüme

göre artmasına sebep olmaktadır. Bu, sermayenin genişletilmiş birikiminin kesintiye uğraması ve ekonomik krizler şeklinde kendini belli eden sermayenin organik bileşiminin yükselmesine ve kâr oranının düşme eğilimine girmesine sebep olur.

Ekonomik krizler birikimin tekrar başlamasına izin verir. Kâr oranı bir yandan işsizliğin kolaylaştırdığı sömürünün artışı ile, diğer yandan ise sermayenin değer kaybı ve tahribatı ile tekrar artışa geçer. Krizler mevcut çelişkilere geçici ve şiddetli bir çözümdür, bozulan dengeyi anlık olarak tekrar sağlayan şiddetli patlamalardır. Kapitalist üretim şekli insanların tüm faaliyetlerine ve dünyanın tümüne yayılma eğilimindedir.

Kapitalizm emtiayı genelleştirir, ki bu koruma yoluyla tüm emtialaşmanın önüne geçme teşebbüslerini geçersiz kılar. Bunun bir neticesi olarak kapitalizmi köken devlet ya da kentten daha büyük olsa da herhangi bir ulusa hapsederek koruma teşebbüsü nafile olduğu kadar gericidir de.

Avrupa'da 15. asırda ortaya çıkmış ve 19. yüzyılın sonundan beri tüm dünyaya yayılmıştır. 21. yüzyılın başında tüm toplumlarda egemen bir durumdadır, kapitalizmin etkilediği, belirlediği ve değiştirdiği daha eski sosyal ilişkilerin (ev işleri, kölelik) hâlâ mevcut olması buna engel değildir. Gelecekteki sosyal ilişkilerin bazı taslakları ortaya çıksa da (üretim ve dağıtım kooperatifleri, kâr amacı gütmeyen sağlık sigortaları, sosyal güvenlik, kamu hizmetleri, İnternet'in başlangıçtaki ücretsizliği), kapitalizm onları bastırır ve bozar.

Kapitalizmin uzanması eşit dağılımlı değildir: kapitalizmin gelişmesi kombinedir ancak derin bir biçimde dengesizdir. İlk kapitalist olan ülkeler ekonomik ve askeri ilerlemelerini dünyanın geri kalanı üzerinde egemenlik kurmak için kullanmaktadırlar. Bununla beraber, 19 asırda feodal bir ülke bağımsızlığını korumayı başarmış ve kendisi de sömürgeci olmuştur (Japonya), bir sömürge bağımsızlığını elde etmiş ve kendisi de baskın bir duruma gelmiştir (Amerika Birleşik Devletleri).

Kapitalist güçlerin hiyerarşisi zaman içinde değişmektedir. Ancak dünyadaki milletlerin büyük bir kısmı bir avuç ülke tarafından sömürülmekte ve baskı görmektedir. Çok çeşitli durumlar mevcuttur ki bunlar baskın bir güçten küçücük bir sömürgeye (Falkland adaları gibi) kadar uzanır ve bunların arasında ikincil emperyalist güçler, küçük emperyalist ülkeler, ezilen ancak yine de bölgesel bir güç olan ülkeler, ezilen ancak petrol ve doğal gaz kaynakları rantından faydalanan ülkeler, çok nüfuslu ancak hatırı sayılacak bir sanayisi bulunmayan ülkeler ve mikro devletler vardır.

Dünya savaşları kapitalist güçlerin dünyanın paylaşımını kendi menfaatleri çerçevesinde değiştirmek için savaştıkları yaygın çatışmalardır. Birinci Dünya Savaşı hegemonyanın Büyük Britanya'dan Amerika Birleşik Devletlerine geçmesini gördü, İkinci Dünya Savaşı ise Japonya ve Almanya'nın Amerika Birleşik Devletlerine meydan okuyarak Avrupa ve Asya'da egemenliklerini kurmaya çalışmalarının başarısızlıkla sonuçlanmasını.

Kapitalizm coğrafi sınırlarına ulaştığında, devletlerine git gide daha çok bağlı olan büyük kapitalist grupları oluşturduğunda, dünyayı yeniden paylaşmak için yapılan savaşlar küresel bir boyut aldığında, kapitalizm tabiatı tahrip etmeye başladığında, tarihi düşüş evresine girer. İlerici rolü kaybolur ve gerici özellikleri hakim olmaya başlar. Bu tarihi değişim 20. asrın başında meydana gelmiştir.

Kapitalizmin zevali birikim aşamalarını engellemez (ki bu kapitalizmin özelliğidir) fakat ekonomik krizler daha ciddi olurlar. Kapitalizmin zevali üretici güçlerin gelişmesini tamamen engellemez (bazı "yükselen" ülkelerin sanayileşmesi, yeni bilimsel ve teknik gelişmelerin uygulanması, yeni ürünlerin ortaya çıkışı, küresel proletaryanın sayısal artışı...).

Ancak kapitalizm git gide daha çok yıkıcı güçler oluşturma eğilimine girer. Sermaye teknik gelişmeleri frenler, bilimsel araştırmayı silahlanmaya, casusluğa ve finansa yönlendirir. Üretici güçlerin yok oluşu insanlık için tehdit edici bir boyut almaktadır: kapitalist krizler, sonu gelmeyen savaşlar, israf (reklamlar, lüks ürünler, silahlanma...), doğanın geri dönülmez bir biçimde tahrip edilişi, nüfusun hatırı sayılır bir kesiminin kalıcı bir şekilde üretimden uzaklaşması, parazitlik...

5

Tarihi düşüş ekonominin uluslararası oluşunu durdurmaz. Ancak küresel birleşik bir burjuvazi yoktur. Küresel (Milletler Cemiyeti-BM, BIS, IMF, Dünya Bankası, DTÖ...) ya da bölgesel amaçlı devletler arası teşkilatlar (ki en ileri örneği Avrupa Birliğidir) en güçlü burjuvazilerin elindedir ve milli hudutları aşmayı becerememektedirler. Mesela 2008-2009 senelerindeki küresel ekonomik kriz sırasında her hatırı sayılır milli devlet kendi kapitalizmi, finans ve otomobil grupları için faaliyette bulundu. Emperyalist ülkeler arasındaki rekabet ve emperyalist burjuvazilerin dünyanın kalanını egemenlikleri altına alma çıkarları sonu gelmek bilmeyen savaşlara yol açmaktadır.

Piyasalar küreselleşmiş olsa bile, büyük sermaye ulusları aşan bir boyut almış olsa bile, burjuvazi milli ufku aşamaz çünkü yapısal olarak sömürmek ve rekabet etmek için oluşturduğu devletler tarafından bölünmüş durumdadır. Avrupa Birliği bu şekilde krize girmiştir çünkü Avrupa burjuvazileri birleşmekten acizdirler. Bunun sonucu olarak Amerika Birleşik Devletlerinin etkisinden kurtulmak, Çin ile rekabet etmek ve Rusya'nın etkisini kontrol altında tutmak için kendi ordusu yoktur.

Küba devrimi ve Vietnam savaşındaki başarısızlıklarından beri başarı garanti olmasa da Amerika Birleşik Devletleri düzenlerini tüm kıtalarda dayatmaya teşebbüs edebilecek tek güçtür. Ayrıca egemen emperyalizm diğer emperyalist güçleri kendi arkasına katmayı artık becerememektedir. Almanya ve Fransa, Irak'ı 2003 yılında tekrar istila etmeyi reddettiler. 2015 senesinde Ukrayna'da Rusya ile savaştan kaçınmak için ellerinden geleni yaptılar.

Rusya, AB ve NATO'yu askeri olarak uzakta tutarak Gürcistan, Moldova ve Ukrayna'da bir etki alanı oluşturmaya çalışmaktadır. Çin ise Çin denizinde daha saldırgan bir tavır almaktadır. Daha fazla söz sahibi olmak için Rusya ve Çin birbirlerine dayanma eğilimindedirler. Amerika Birleşik

Devletleri ve Batı Avrupa ülkelerine 2013 yılında Suriye'de başarılı bir şekilde meydan okumuşlardır. 2015 senesinde Rusya Suriye'ye doğrudan müdahalede bulunmuştur. Ancak Çin ve Rusya ittifakı bazen en dinamik ortak olan Çin'in tek taraflı inisiyatifleri tarafından kırılganlaşır (Asya altyapı yatırım bankası, ipek otoyolu projesi…).

6

Kapitalizmin asalaklığının ve çürümesinin çarpıcı bir özelliği git gide daha fazla finansal olmasıdır. Ekonomik krizler sıklıkla spekülatif balonların patlamasıyla başlamakta ve bu bazı burjuva ekonomistleri krizlerin sadece finans yüzünden ortaya çıktığına inandırmaktadır.

Finansallaşma sadece finans sektörüne ve sektörün uzmanlaşmış aktörleriyle sınırlı değildir: bankalar, sigortalar, kredi şirketleri, yatırım şirketleri, borsalar, notlama ajansları… Tüm büyük sermaye ile ilgilidir. Kapitalist grupların oluşumu üretim ve ticaret sermayesine de finansal bir doğa verir: hissedarlı şirketlerin oluşumu (finans piyasasında alınıp satılabilecek kurmaca sermaye), tahviller ile borçlanma (aynı piyasada alınıp satılabilecek başka bir kurmaca sermaye şekli), ana şirketlerin iştiraklerini alıp satması, çeşitli risklere karşı bankaların "türev ürünleri" ile korunma, grupların içinde banka kurulması, ham maddelerin ve fiyatları ile döviz kurları üzerinde spekülasyon, vs. Bu anlamda bütün büyük gruplar aynı zamanda finansal ve uluslararası olmuşlardır.

Faşist veya Keynesçi kırık çıkıkçıların iddia ettikleri gibi "gerçek ekonomiyi" finanstan ayırmak git gide daha çok ütopik olmaktadır. Kapitalizmin zevalinin bir başka özelliği uluslararası grupların, gizli servislerin ve mafyaların birbirleriyle karışmasıdır.

7

2. Dünya savaşının tahribatının ardından kapitalizm beklenmedik bir büyümeye girdi ve bu reformcuları ve Marksizm'in saptırımcılarını burjuva devletin kapitalist üretim şeklinin anarşisini aşabileceği ve krizleri önleyebileceği yolunda açıklamalar uydurmaya itti: Keynesçilik, (işçi partileri, sosyal demokratlar), devlet tekelinde kapitalizm (Stalinciler), daimi silahlanma ekonomisi (Cliffçiler), neokapitalizm (Pablocular)…

Ama 1960 yıllarından itibaren kâr oranı tekrar düşmeye başlamıştı. 1973-1974 senelerinin krizi "şanlı 30 yıla" ya da başka bir tabirle "Altın Çağa" son verdi. Amerika Birleşik Devletleri (kendisi de altına garantili) dolar üzerinde sabit döviz kurları uluslararası para sistemine son verdi, bu da enflasyon ve döviz spekülasyonunun katlanarak büyümesine yol açtı.

Küresel burjuvazinin işçi sınıfına karşı (piyasa adına) ve işçi devletlerine karşı (demokrasi adına) başlattığı karşı saldırılar, emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının gerilemesi (özellikle Büyük Britanya'da 1985 yılında TUC konfederasyonu ve işçi partisi tarafından yalnız bırakılan ve tecrit edilen madencilerin mağlubiyeti), iş yönetimindeki değişiklikler (Toyota üretim sistemi, stokların tam zamanında yönetilmesi, fason üretim, sömürüyü arttırmak için bilgisayarların kullanılması…), kapitalizmin (1989 yılında Almanya'nın kapitalist yeniden birleşmesinden itibaren) devlet mülkiyeti

ve planlanmış ekonomi bulunan ülkelerin çoğunda geri getirilmesi yeni bir küresel birikim süreci başlatmıştır.

Saptırımcılar o zaman kapitalizmin "neo-liberal" (sanki bir ideoloji üretim şeklindeki değişiklikleri açıklayabilirmiş gibi ve sanki kapitalizm burjuva devlet olmadan da yapabilirmiş gibi), "küresel" ve "finansallaşmış" olduğunu keşfetmişlerdir (sanki bu yeniymiş gibi ve sanki bundan geriye dönüş mümkünmüş gibi).

8

Birçok milli kapitalist krizi anmasak dahi, 2008 yılında küresel krizin geri dönüşü emekçilere kapitalizmin refahı ve hatta devamlı bir büyümeyi garantileyemeyeceğini gösterdi.

İşçi burjuva partiler ve sendika bürokrasileri işten çıkarmaları veya maaşların düşüşünü görüşerek, ya da ya tek başlarına (Portekiz…) ya da daha sıklıkla burjuva partiler ile (Yunanistan, Almanya, Fransa, Brezilya…) burjuva hükumetler kurarak artık burjuvazilerinin saldırılarına eşlik etmektedirler.

2008-2009 krizi hükumetlerin beyan ettikleri liberalizmin sadece bir şaşırtmaca olduğunu, sosyal kazanımlara (grev hakkı, iş hukuku, sosyal güvenlik, kamu hizmetleri, vs.) karşı yapılan saldırıya kılıf bir ideoloji olduğunu da ispatlamıştır. Bir anda Amerika'da oğul Bush, Almanya'da Merkel, Japonya'da Aso, Fransa'da Sarkozy, Büyük Britanya'da Brown, Rusya'da Medvedev, İtalya'da Berlusconi… "neo-liberalizme" sırtlarını dönmüşlerdir; devletler, hükumetler ve merkez bankaları kendi finans ve sanayi gruplarını kurtarmak için büyük çapta müdahalelerde bulunmuşlardır. Dolayısıyla burjuva devlet sermayenin tahribatını sınırlamıştır. Çin'de Hu bile, ki ekonomisi sadece büyümenin yavaşlamasından etkilenmiştir, onlar gibi Keynesçi reçetelere başvurmuştur (faiz indirimi, devlet bütçesi açığı) ve bu da gelecek çalkantıları hazırlamıştır: Güney Avrupa'da ve daha az bir şekilde Amerika Birleşik Devletlerinde kamu borçları krizi, Çin'de gayrimenkul balonu, Amerika'da borsa balonu, Çin'de borsa krizi.

Proletarya 2008-2009 küresel krizinin bedelini kitlesel işten çıkarmalar ve sermayenin yedek ordusunun artmasıyla ödemiştir. Kitlesel işsizlik ile sendika bürokrasilerinin (ve Yunanistan'da Syriza, Fransa'da Sosyalist Parti, Brezilya'da PT, Şili'de ŞKP ve SP, vs. "reformcu" partilerin) ihanetleri burjuvaziye kapitalizmi kurtarma ve sömürüyü arttırma imkanı vermiştir. Bunun neticesi olarak eşitsizlikler artmıştır. Eşitsizlikler, maaşların son on yılda oldukça arttığı Çin'de bile yükselmiştir. Mutlak fukaralık bazı işçi sınıflarını mesela Yunanistan, Arjantin ve Amerika Birleşik Devletlerinde vurmuştur.

Yetersiz sermaye tahribatı 2009 senesinin sonunda başlayan küresel düzelmeye kırılgan bir özellik verir. Küresel düzelmeden beri burjuva ekonomistler tarafından "yükselen" ülkeler olarak sınıflandırılan bazı ülkeler (Rusya, Arjantin, Brezilya, Türkiye…) krize girmişlerdir.

Küresel büyümenin zayıflığı, milli burjuvazilerin uluslararası rekabet kurbanı kesimlerinde korumacılık eğilimlerini beslemektedir. Bunun sonucu olarak emperyalistler arası rekabette daha keskin bir hale gelmektedir. Geleneksel burjuva partiler yeni yabancı düşmanı ve hatta faşist partilerin baskısı nedeniyle siyasi

krize girmektedir. Bunların hepsi kitlesel işsizliğin ve proletaryanın büyük kısımlarının fakirleşmesinin sorumluluğunu yabancıların üstüne yıkmaya çalışmaktadır (gurbetteki emekçiler, rakip ülkeler…).

9

Emperyalizmlerin anlamı (egemen ülkelerin özellikleri) ile emperyalizmin anlamını (kapitalist üretim şeklinin düşüşe geçtiği evrenin özellikleri) karıştırmamak gerekir. Örneğin Rusya 1917 yılında ekonomik geri kalmışlığı ve tek yönlü sermaye ithal etmesine rağmen emperyalist ülkeler arasında yer alıyordu çünkü kapitalist gruplara sahipti ("tekeller") ve aslında kendi hudutlarının içerisini sömürge haline getirmişti ("halklar için hapishane").

Daha ziyade olarak, zoraki bir şekilde halkları ülkenin batısında tutan (Tibetliler ve Uygurlar), sermaye ihraç eden (ki buna yabancı şirketlerin kontrolünü ele almak da dahildir) ve bazı grupları küresel oligopollerin içinde yer alan güncel Çin artık emperyalist bir ülkedir. Bunun sebebi 20. asrın ikinci yarısında ezilen bir kapitalist ülke değil, ne kadar bozulmuş olsa da bir işçi devleti olmasıydı. Devrim, her ne kadar tamamlanmamış olsa da, ülkeyi birleştirdi ve emperyalist egemenliğinden kurtardı. 1992 yılında Stalinci-Maocu bürokrasinin karar verdiği kapitalizmin yeniden kurulmasının ardından hem boyutunun sayesinde (hem coğrafi hem de nüfus bakımından) hem de önceki planlama çerçevesinde üretici güçlerin gelişmesi sayesinde (altyapılar, sanayi, tarım, eğitim, sağlık…) Çin, birkaç on yıl içinde emperyalist güçler grubuna katılabildi. Mesela, baştaki teknik seviye ve ülkenin büyüklüğü, bilgi transferi ve ortak sanayi şirketleri talebi vasıtasıyla daha ileri tekniklere erişimi kolaylaştırdı.

10

Her ne kadar emperyalist bir güç haline gelmiş olsa da, Çin, Amerika Birleşik Devletlerinin Bretton-Woods uluslararası para siteminin sonu (1971-1973) ve Vietnam'daki mağlubiyetin (1975) gösterdiği zayıflamasına rağmen bu ülkenin yerine geçmeye yetecek kapasitede değildir, ki bu role Japonya, Almanya, Rusya ya da Fransa'da soyunamaz.

Ukrayna'nın parçalanması, Doğu Asya'daki savaş ve silahlanma ile Çin denizindeki çatışmaların gösterdiği gibi Amerika'nın zayıflaması rakiplerinin iştahını ve dünyadaki istikrarsızlığı beslemektedir, ancak yeni bir dünya savaşının koşulları henüz toplanmış değildir. Bu süre küresel proletarya tarafından insanoğlunu eski üretim şeklinden kurtarmak için kullanılmalıdır.

11

Kapitalizmden sosyalizm-komünizmin inşasına geçişin nesnel koşulları uzun bir süredir toplanmıştır. Bilim ve teknik, frenlemelere ve bozulmalara rağmen ilerlemektedir.

Emperyalist merkezlerde sanayinin payı azalmıştır. Ancak bir tarafta "servis" olarak sınıflandırılan bazı faaliyetler gerçek bir kapitalist üretim oluşturmaktadır, diğer tarafta ise maden çıkarma, üretim, inşa ve ulaşım… faaliyetleri artmış ve küresel ölçekte çeşitlenmiştir.

Git gide daha fazla kapitalist olan ve bazı randımanların durgunluğu ile birçok su kaynağının tükenmesinden etkilenen tarım, kapitalist üretim şeklinden kurtulsa tüm insanlığı kolayca besleyebilir.

İşçi sınıfı eski emperyalist ülkelerde hiçbir şekilde yok olmamış ve Latin Amerika, Afrika ve özellikle Asya'da büyük oranda gelişmiştir. Bu işçi sınıfı, üretim ilişkilerindeki yerinden dolayı, üretim ilişkilerini değiştirme ve özel mülkiyet, kâr ile milli sınırlar içinde boğulan üretici güçleri serbest bırakma kapasitesine sahiptir.

Bilim, teknik ve üretim şekillerinin gelişmesi, özel mülkiyetten, sömürüden ve milli hudutlardan kurtulmuş, doğaya saygılı, ekonomisi birleşmiş üreticilerin kontrolü altında olacak ve dünya nüfusunun ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir topluma geçmeyi düşünmeye müsaade etmektedir.

BURJUVAZİ ARTIK İLERİCİ DEĞİLDİR, İŞÇİ SINIFI YEGÂNE DEVRİMCİ SINIFTIR

12

Kapitalizmin yükselişi dünyanın geri kalanına büyük bir şiddet uygulaması ile meydana gelmiştir: bazen soykırım ile, daima yağma ve zoraki sömürü ile. Amerika, Afrika ve Asya'nın sömürgeleştirilmesi, küresel kapitalist piyasaya ham madde sağlayan Kuzey Amerika ve Antiller'deki modern kölecilik, ırkçılığın icadına eşlik etmiştir.

Ancak eski egemen sınıfları devirerek ve eski üretim şekillerini bozarak burjuvazi 15. asırdan 19. asra dek görece ilerici bir rol oynamıştır (17. yüzyılda Hollanda devrimi, 18. yüzyılda Amerikan ve Fransız devrimleri). Hanedanlara, devlet dinine ve hakların eşitsizliğine karşı geliyor, akla ve bilime güveniyordu.

Bu sona ermiştir. 20. asırda baskın ülkelerde vatanseverlik mevcut sosyal düzenin kabulü, hatta ırkçılık ve yabancı düşmanlığına dönüşmüştür ("göç politikası", Apartheid, soykırım...) ve bu en demokratik ülkelerde de geçerlidir (Fransa, Büyük Britanya, Almanya, Amerika Birleşik Devletleri, Japonya...). 20. asırda, burjuvazi dine karşı verdiği ilerici mücadeleyi terk etmiş ve gericiliğe gerilemiştir (yaratılışçılık, batıl inançlar, teknoloji korkusu, büyüme karşıtlığı...). Ayrıca, gerek dinci gerekse ırkçı en kötü karşı devrimci grupları silahlandırmış ve finanse etmiştir.

Bunun neticeleri tam bir felakettir: öğretmenlere kaşı baskılar, dini azınlıklara karşı saldırılar, kadınların köleliği, eşçinsellere karşı saldırılar ve cinayetler, sanatçılara karşı korkutmalar ve cinayetler, recm, kürtaj hakkının gerilemesi, halk sınıflarından gelen suçluların ellerinin ya da ayaklarının kesilmesi...

Tüm bunlar demokratik hakların kazanılmasını ya da korunmasını engellemez, ama burjuvazi artık bunun taşıyıcısı değildir, daha çok eşcinsellerin, milli azınlıkların, kadınların ve işçi sınıfının baskısı sonucu verdiği tavizlerdir.

13

Demokrasiyi korumak ve genişletmek mücadelesi proletaryanın üzerine düşer. Ancak sınıf mücadelesini sürdürmek için ona lazım olan demokratik özgürlükler için mücadele, kendine has hem temel hem de geçiş (yani kapitalizmi sorgulayan) taleplerinden ayrı tutulmaz.

Kurucu Meclis olgusu burjuvazi halka demokratik özgürlükleri reddettiği zaman (sömürge, faşizm, uzun süreli askeri cunta…) yararlı olabilir, fakat demokratik hürriyetlerin elde edildiği ve yöneticilerin seçilmiş olduğu yerlerde reddedilmelidir (mesela 2001 yılında Arjantin'de, oysa PO ve PTS'de dahil tüm işçi partileri Kurucu Meclisi savunmuşlardır) ve burjuvazi başlayan devrimi boğmak için bu tavizi verdiği zaman (2011 senesinde Tunus ve Mısır'da olduğu gibi) derhal terk edilmelidir. Bu durumda demokrasi için mücadele, işçi devletinin temelini teşkil eden baskı güçlerinin silahlarının alınmasından ve emekçi (maaşlı çalışanlar, kentlerin ve kırsal kesimin diğer çalışanları, işsizler, eğitim gören emekçiler, askere çağrılanlar…) şûraları kurulmasından geçer.

21. yüzyılda demokrasi sadece işçi demokrasisi (proletaryanın diktatörlüğü) olarak düşünülebilir.

14

Enternasyonalist komünistler ezilen milli azınlıkların milli haklarını savunur. Ezen milletlerin proletaryaları ezilen milletlerin bu devletin içinde zorla kalmasına karşı mücadele etmeli, yani kendi kaderini belirleme hakkı için mücadele etmelidir.

Örneğin, Kürtlerin kendi devletlerini kurma temel hakkı vardır. Türk, Iraklı, Suriyeli ve İranlı işçi sınıflarını birleştirmek için bu ülkelerin emekçileri Kürtlerin ayrılma ve birleşme hakkını tanımalıdır.

15

Aynı şekilde, Filistinliler topraklarının siyonist sömürgeye dönüşümüne karşı savaşma hakkına sahiptirler. Yahudi milliyetçiliği dünyadaki küçük bir Yahudi azınlığı ezen bir duruma getirmiştir. İsrail devleti terörizm yoluyla Filistinli halkın kendi topraklarından Yahudi burjuvazisinin milliyetçi bolümü tarafından sürülmesine dayalıdır. Hitler'in faşizmi ve ırkçılığına doğrudan karşı gelmeyen siyonist hareket, Avrupa Yahudilerinin Alman emperyalizmi tarafından soykırımla yok edilişleri nedeniyle hegemonya durumuna gelmiştir.

SSCB'nin bürokrasisi İsrail'in kuruluşunu 1948 yılında onaylamıştır. Hudutlarını Yahudi mültecilere açmayı reddeden Amerikan emperyalizmi siyonist projeyi desteklemiştir ve İsrail'e hala arka çıkmaktadır. İsrail sıklıkla Amerikan emperyalizmi ile örtüşmektedir ancak kendi hedeflerini izler: Fransız emperyalizminin yardımı ile nükleer silahı elde etmiştir, Kudüs ve Batı Şeria'nın yerleşimcilerle ilhakına devam etmektedir ve Filistinlileri komşu ülkelerdeki mülteci kamplarına kadar ve periyodik bir şekilde Gazze şeridinde (2006, 2008-2009, 2012, 2014) katletmektedir.

Troçkizm adına Pablocu "4. Enternasyonalin", Grantçı CIO'nun, Hardyci UCI'nin… BM çözümünü yani siyonist sömürgeciliği teyit eden iki devlet perspektifini kabul etmiş olmaları tam bir skandaldır.

Filistinlilerin Arapçı ya da İslamcı milliyetçi yöneticileri bölgenin burjuvazilerine dayanmışlardır, ancak bu burjuvaziler daima Filistin davasını feda etmişlerdir, hatta bazen Filistin direnişini kendileri katletmiştir (1970 yılında Ürdün hanedanı, 1976 senesinde Suriye diktatörlüğü). El Fetih-Filistin Kurtuluş Örgütü 1989 yılında İsrail'e SSCB bürokrasisinin baskısıyla

boyun eğmiştir.

Filistin proletaryası sömürgeciliğe karşı ve Filistin'in bağımsızlığı için mücadelenin başını çekmeli, bu mücadeleyi gerek İsrail burjuvazisinin koruma köpeği haline gelmiş El Fetih, gerek siyonist devlet üzerine baskıyla sınırlı Hamas olsun, Filistin burjuvazisinin elinden söküp almalıdır. İsrail proletaryası bir sınıf olarak var olmayı ve kendi burjuvazisine karşı mücadele etmeyi sadece Filistinli Arapların demokratik ve milli haklarını tanıyarak yapabilir ve bu hakların ilki geri dönüş hakkıdır. Kendi burjuvazisi ile bağları sadece bundan kazanç perspektifi ile proletaryanın diktatörlüğüne katılarak koparabilir.

Dolayısıyla bilinçli proletaryanın sloganları şunlardır: tüm Arap savaşçıların salıverilmesi, Filistin'in bütünlüğü, tüm Filistinlilerin eşitliği (Yahudi olsun Arap olsun, erkek olsun, kadın olsun), devlet ve dinlerin ayrılması, bu koşullarda Yahudi emekçilerin Filistin'de yaşama hakkı, emekçilerin kendi hükumeti, kapitalist grupların kamulaştırılması.

Aşırı silahlanmış sömürgeci devlet ve bantustanları (Gazze şeridi, Batı Şeria) yerlerini sosyalist (yani emekçiler tarafından yönetilen) Filistin'e bırakmalıdır, ki bu Filistin sadece bölgede sürekli devrim kapsamında doğabilir ve birleşik Filistin sadece sosyalizme geçiş aşamasındaki Akdeniz ya da Batı Asya sosyalist federasyonu kapsamında var olmayı sürdürebilir.

16

İşin aslında enternasyonalist komünistler emperyalist güçler tarafından ezilmeye mahkum küçücük devletlerin çoğalmasını savunmazlar. Sosyalist-komünist üretim şekli zaten hudutları kaldıracaktır.

Milli hakların tanınması emperyalist bir güç ile ittifak kurmaya çalışan ve işçileri kandıran milliyetçi küçük burjuva veya burjuva akımların oyununu bozar. İskoçya ve Katalonya gibi milli baskı olmayan yerlerde komünistler ayrılmaya karşı fikir belirtirler ancak kendi kaderini tayin etme hakkını sorgulamazlar.

Süregelen Ukrayna'nın parçalanması hiçbir şekilde ilerici değildir. Tabii ki Ukrayna'da milli meseleler vardır: Ukraynalı yığınların tarihten gelen Rusya'ya güvensizliği; Donbas'taki ve daha da fazla olarak Kırımdaki halkın çoğunluğunun Rus olma hissi; Tatarların tarihten gelen Rusya'ya güvensizliği. Ancak Kırımın Rus gizli servisleri ve ordusu tarafından Rusya'ya ilhakı, Rus devletin desteği ile Donbas'ın bir bölümünün Ukrayna'dan ayrılışı, Amerika Birleşik Devletlerinin ve faşist grupların desteği ile Ukrayna hükumetinin başlattığı savaş milli hareketlerin sonucu değildir. Milli duyguların emperyalist güçler tarafından utanç verici bir şekilde manipüle edilmesi Yugoslavya'nın parçalanması sırasında meydana geldiği gibi küçük bir ülkenin parçalanmasına, ırkçılığın yükselmesine, sınıf mücadelesinin boğulmasına yol açmaktadır.

Emperyalizmin halkların haklarına hizmet etmediği tarih tarafından ispatlanmıştır. Egemen emperyalist güç, Türkiye'deki "ılımlı" İslamcı rejimin Kürtleri katletmesine izin vermekte; eski Alman ve Fransız burjuvazileri Yunanistan'daki seçimleri ayaklar altına alıp Yunan halkını talepleriyle ezmektedir; yeni Rus burjuvazisi ise Çeçenistan'ı kendi sınırları

içinde tutmak için iki savaş yapmıştır. Tehlikeli emperyalist rekabete karşı, kıtanın parçalanmasına karşı komünistler Avrupa Sosyalist Birleşik Devletlerinin gerekliliğini savunurlar.

17

Küresel kapitalizm, kendileri de bağdaşık olmayan iki sınıf arasında kutupludur: burjuvazi ya da kapitalist sınıf (şirket sahipleri ve yöneticileri, kapitalizmin genel yönetimini üstlenen üst düzey yetkililer) ve proletarya ya da işçi sınıfı (üretim, taşımacılık, madencilik, tarım, ticaret ve finans alanlarında çalışan işçiler, memurlar, teknikerler ve işsizler).

Bununla beraber başka sınıflar ve sosyal katmanlar da ihtiva eder: öğrenimini sürdüren gençler, kendi üretim olanaklarının sahibi olan geleneksel küçük burjuvazi (bağımsız çiftçiler, zanaatkarlar, esnaf, bağımsız çalışanlar), memurlar (devletten veya yerel yönetimlerden maaş alan siviller...), üst düzey yöneticiler (kapitalistler ya da devletleri ve emekçiler arasında bulunan maaşlılar), baskı güçleri (profesyonel askerler, polis, zabıta, gizli servisler), lümpen (üretimden kalıcı biçimde uzaklaşmış ve yasa dışı etkinliklerden, sadakalardan ya da sosyal yardımlardan geçinen kişiler).

İşsizlik ve sefalet bazı lümpenleri marjinal ekonomiye iter ve bunlardan bazıları hırsız veya kaçakçı olur (kendi adlarına ya da yasa dışı kapitalizm yani mafyalar için). Bazı katmanlar tabii olarak burjuvaziye yakındır (üst düzey yöneticiler, şirket avukatları, zengin ailelerden gelen öğrenciler, paralı askerler...). Genel olarak ara sınıflar burjuvazinin egemenliği altındadır. Bununla beraber bazen burjuvaziye karşı gelirler ve hatta proletarya ile ittifak kurabilirler.

18

İşçi sınıfı iktidara gelmek için ve iktidarı icra etmek için bazı ara sınıfları kendisine katabilir ve bunu yapmalıdır. Günümüzün devriminin egemen sınıfıdır çünkü eğitimini sürdüren gençlik, küçük burjuva sınıflar ve lümpen kendi başlarına devrim yapamazlar. İki temel sınıf arasında gidip gelirler.

Lümpen bazen karşı devrim ve faşizm için biriktirici görevi görür: göçmenlere saldıran Nazilerin çoğunluğu sınıflarından düşenlerden gelmektedir ve Avrupa'da sanatçılar ile Yahudilere saldıran fanatik İslamcıların çoğunluğu eski suçlulardır. Sınıflarından düşenler, işçi yönetimi olmadan kendi hallerine bırakılırsa sadece şiddeti Bakuninciler ile "sol" komünistleri cezbeden nihilist imha ve yağmalarda bulunabilirler, ancak bunlar hiçbir perspektif açmaz.

Proletarya, kendisini sınırlı demokratik ya da milliyetçi projelerine ek güç olarak kullanmak isteyen ve yerel ya da emperyalist güçlerin baskısına terk etmekten çekinmeyecek kentlerin küçük burjuvazisine hiçbir şekilde güvenemez.

Diğer taraftan ise sınıflarından düşenler ve küçük burjuvalar proletaryanın istekli ve belirli bir politikasını çekici bulabilirler.

Ayrıca, 1960'lı yıllardan beri orta ve yüksek öğretimin kitleselleşmesi sayesinde öğrencileri kendisine çekebilir ve onların mücadelelerini teşvik edebilir (Çin, Almanya, Fransa, Meksika, İtalya, Çekoslovakya, Polonya, Türkiye, İspanya...).

21. yüzyılın başında, Şili'deki liselerin, Büyük Britanya'daki üniversite öğrencilerinin, Wisconsin'deki emekçilerin hareketi, İstanbul'daki seferberlik (Türkiye), Afrika'daki halk isyanları (2010 yılında Tunus'ta, 2011'de Mısır'da, 2014 yılında Burkina Faso'da…) proletarya ile öğrenimini sürdüren gençlik arasındaki ortaklık potansiyelini teyit etmektedir.

19

Kentlerin ve kırsal kesimlerin proletaryasının bir başka tarihi müttefiği ise fakir çiftçilerdir. İktidardaki işçi sınıfı Stalin, Mao ve Pol'ün yaptığı gibi güç kullanarak kolektivize etmeyecektir. Bu sınıf günümüzde Çin'de, Brezilya'da, Bolivya'da, Zimbabve'de vs. sermayeye ve büyük toprak sahiplerine karşı kendini müdafaa etmektedir ancak sıklıkla kentlerin küçük burjuvazisinin ve hatta kendisine ihanet eden burjuvazinin bir bölümünün oyuncağı olarak kalmaktadır.

Burjuva orduya karşı silahlı bir mücadele verdiklerinde bile çiftçiler, Mao Zedong, Ho Chi Minh ya da Ernesto Guevara gibi bazı Stalincilerin ve onların ardından Troçkizmin saptırımcılarının (Pablocular, Morenocular, Grantçılar…) iddia ettiklerinin tersine, işçi sınıfının milli ve uluslararası mücadelesinin yerini alamaz. Bu perspektif bilinçli bir şekilde işçi sınıfı tarafından devrilmesi gereken küresel kapitalizmin merkezlerinde uygulanamaz. En iyi durumda geri kalmış ülkelerde (Yugoslavya, Çin, Vietnam, Küba…) sınırlı devrimlere yol açmıştır çünkü bu ülkelerde proletarya hiçbir zaman imtiyazlı ve işin sonunda restorasyoncu bürokrasi tarafından tekele alınan yönetimi icra etmemiştir. Zaten Çin devrimi SSCB'nin yakınlığı ve yardımı olmadan muzaffer olamazdı, Küba devrimi genel grev ve kentlerin işçi sınıfının lojistik desteği olmadan kazanamazdı.

Yarım asırdan beri, Kastrocu tecrübe (Zaire'de, Bolivya'da, Nikaragua'da, Kolombiya'da…) ile Maocu başarısızlıklar (Peru'da, Hindistan'da, Nepal'de, Filipinler'de…) kırsal gerillanın veya şehirlerin kırsal kesimlerle kuşatılmasının stratejik bir çıkmaz olduğunu gösterir. Zaten gerilla akımlarının çoğu "reformist" partilere bazen de burjuva siyasetçilere dönüşmüştür.

20

Halk cepheleri, birleşik antiemperyalist cepheler ve (sözde antiemperyalist ya da demokratik) herhangi bir kapitalist bölüm içeren tüm "sol" bloklar, sömürülenler ya da yarı sömürülenler üzerinde burjuvazinin hegemonyasını sürdürürler ya da tekrar kurarlar.

Bu, 2001 senesinde Küba bürokrasisi ile merkezcilerin (USFI-SUQI, IST-TSI, L5I, CWI-CIO, WIL-LIT, UIT, MST, FTCI-FTQI…) çoğunluğunun desteği ile Katolik Kilise ve Brezilya'nın PT partisi tarafından başlatılan ve pratik bir perspektifi bulunmayan Dünya Sosyal Forumu gevezeliği için daha da geçerlidir.

İşçi ve çiftçi ittifakı, bir işçi ve halk bloku sadece işçi sınıfının hegemonyası altında ilerici olabilir, bu da işçi sınıfının kendi devrimci ve enternasyonalist partisi olmasını gerektirir. Kazanmak için işçi sınıfı diğer emekçileri (küçük burjuvalar, yöneticiler, vs.) kendisine katmalıdır, onları sayıca küçük olan kapitalist sınıfın egemenliğinden söküp almalıdır.

Baskı güçlerini felç etmelidir. Bu sadece zorunlu askerliğin mevcut olduğu yerlerde askere çağrılanların, genelkurmaya karşı demokratik hakları için mücadele eden parti ve sendika tarafından üniformalı emekçi olarak teşkilatlanmalarıyla mümkündür. Bu sadece işçi hareketinin devletin baskı aracına karşı uyarıda bulunmasıyla (oysa ki reformistler ve merkezciler ona güven duyulması gerektiğini söylerler) ve her fırsatta mücadeleyi sürdüren emekçiler ile öğrencilerin ona karşı kendilerini korumalarını sağlamakla mümkündür.

Dolayısıyla komünistler hiçbir şekilde polisi diğerleri gibi emekçiler olarak görmezler (tüm sosyal demokratlar, Stalincilerin çoğu ve bazı merkezcilerin iddia ettikleri gibi) ve hiçbir şekilde polisin daha da güçlendirilmesini savunmazlar (Fransa'da LO [İşçi Mücadelesi] partisinin yaptığı gibi). Ara sınıflar, maaşlı çalışanların kapitalist azınlığa karşı sonuna dek mücadele etme iradesini hissetmelidirler.

21

Bunun için bir program, bir strateji ve bir parti lazımdır. Tüm ezilen ve sömürülenlerin başını çeken, kendini kapitalistlere karşı koruyan proletarya, yolun ortasında duramaz. Mağlubiyet ve hatta karşı devrim olmaması için mücadeleyi sosyal devrime kadar sürdürmek mecburiyetindedir (proletaryanın silahlanması, burjuva devletin yıkımı, büyük sermayenin kamulaştırılması, işçi hükumeti...).

Proletaryanın diktatörlüğü, yani işçi iktidarı tecrit olma ya da derhal ezilme tehlikesine karşı devrimi yaymak zorundadır. Bu anlamda proletarya devrimi, önceki burjuva devrimlerinin tersine, uzun süreli, radikal ve uluslararasıdır: "sürekli bir devrimdir".

19. yüzyıldaki yükselen kapitalizmin içinde proletaryayı güçlendirme amaçlı "asgari program" ile kafi derecede güçlendiğinde iktidara gelmesi amaçlı "azami program" arasındaki fark artık eskimiş, düşmüştür.

Bir devlette başlayan bu işçi devrimi derhal sosyalist-komünist üretim şeklini başlatamaz, özellikle ezilen bir ülkede. Buna rağmen komünistler ona sosyalist-komünist devrim adını verirler çünkü dünyanın bir kısmında kapitalizme burjuva devletin yıkımıyla son verir, çünkü böylece sosyalist-komünist üretim şekline yani özgür ve birleşmiş üreticilerin toplumuna geçişi başlatır.

Sosyalizm-komünizme ulaşmak için devrimi tüm dünyaya yaymak, üretici güçleri geliştirmek, ekonominin yönetimini üreticilere vermek ve bunun için yeteri kadar boş vakit oluşturmak gerekir...

22

Demokratik devrimin olmadığı yerlerde bile belirleyici zamanlarda "ilerici" ya da "milli" burjuvazi, emperyalizme boyun eğme ve kapitalist toplumun sömürülen sınıflarının seferberliğinin kaçınılmaz bir şekilde içerdiği sosyal devrim riskine karşı rahipler ile eski sömürücülerle ittifaka girme eğilimindedir.

Her ne kadar Komünist Enternasyonal tarafından 1. ve 3. kongresinde zayıf proletaryayı (ancak partisi bağımsız kalacak idi) yükselen milli burjuvaziyle birleştirmek için düşünüldüyse, "antiemperyalist birleşik cephe", 1920

yıllarında Türkiye ve Çin'deki trajik tecrübelerin gösterdiği üzere uygulanamaz. 2. Enternasyonalin kademeli devrim stratejisi (gelecek sosyal devrimin nesnel koşullarını hazırlamak için kapitalizmin uzun süreli gelişimine yolu açacak demokratik devrim) emperyalist çağda artık eskimiştir, oysaki Stalincileşmiş KE onu yeniden etkinleştirmeye ve halk cephesi şeklinde burjuva demokrasilere yaymaya çalışmıştır.

Ezilen ülkelerde bile zaferi sağlayabilecek tek strateji sürekli devrim stratejisidir.

23

Eski devrimler hep kendileri de sömürücü olan sınıflar tarafından yapılmıştı. İlk defa, proletarya sınıfsız bir toplumun yolunu açmaktadır. Burjuvazi güçlenmek için mücadele ediyordu, ancak proletaryanın tarihi görevi kapitalizmden sosyalizm-komünizme geçiş sürecinde çözülmektir.

Çoğunluğu oluşturan maaşlı çalışanlar açısından sömürüden, güvencesizlikten, fukaralıktan, yabancılaştırmadan kurtulmak için kapitalizmin devrilmesi gereklidir.

Çalışan kadınlar için çift çalışma gününden (işte ve evde) kurtulmak için kapitalizmin devrilmesi gereklidir.

Devrimci mücadele sırasında ırkçı ve cinsiyetçi önyargılar azalır. Proletaryanın diktatörlüğü sırasında, sosyalizmin kurulma aşamasında emekçiler sırayla yönetim konumlarına geldiklerinde ve tümü sosyal üretime kişisel katkılarından dolayı yeterli tazminat aldıklarında, yaptıkları iş kendini geliştirmeye daha uygun olduğunda, iş, maaş, erkek, kadın, zenci ve beyaz ayrımcılığı yok olacaktır.

Küresel sosyalizm-komünizm iş bölümünün sonunu getirecek, maddi güvence, herkesin hür gelişmesini ve diğer insanlarla zengin ilişkileri sağlayacaktır. İlk defa insanlar bilinçli bir şekilde varoluş koşullarının kontrolünü ele alacaktır, oysa kapitalizmde ürünler onların efendisi haline gelir.

Yeni üretim şekli, ilk aşamasında birleşmiş üreticiler arasında ürünleri kişinin katkısını gözeterek eşitsiz bir biçimde dağıtacaktır; ancak ikinci aşamada, üretici güçler maddi bolluk noktasına kadar geliştiklerinde, herkes ihtiyacına göre alacaktır.

24

Emperyalizme kadar, maaşla çalışmanın artışı ile Hollanda, Büyük Britanya, Amerika Birleşik Devletlerinde… burjuva devlet aygıtının zayıflığının bir araya gelmesiyle proletaryanın devriminin barışçıl bir şekilde başlaması düşünülebilirdi. Bu ülkelerde bile kapitalist azınlığın çoğunluğun iktidarına karşı ayaklanması ve bu ayaklanmayı iktidardaki emekçilerin ezmesi gerekli olabileceği muhtemeldi.

Her durumda, bir asırdan beri en demokratik kapitalist ülkeler devletlerinin ve özellikle bu devletlerin teknokratik sivil (yüksek memurlar ve hakimler ile savcılar…) ve baskı aygıtının (ceza mahkemeleri, hapishaneler, polis, ordu, gizli servisler…) önemli ölçüde güçlenmesini sağladılar.

Bu, sosyal demokratların, Stalincilerin ve merkezcilerin (özellikle CIO, TMI ve Lambertçi QI-EITP merkezcilerin) yaydığı

parlamentarizme ve barışçıllığa inanan tüm tehlikeli yanılsamaları geçersiz kılar.

Devrim mutlaka burjuva devletin yıkılmasından geçer ve bu burjuva demokrasiden daha yüksek bir demokrasi gerektirir: halkın silahlanması ile konseylerin ortaya çıkışı, ki bu konseyler hem işçi birleşik cephesi ve sınıflar ittifakının organlarıdır hem de sosyalizm-komünizme yürümek için burjuva devlete meydan okuyan işçi devletinin yönetimidir (Paris Komünü, Sovyetler, arbeiter und soldatenräte, komiteler, munkás tanács, assembleas populares, cordones, comissões de trabalhadores, şûralar…). Yığınların olmazsa olmaz kendi kendilerini örgütlemeleri, devrimci işçi partisinin propagandası, ajitasyonu ve pratiğinde daima öne çıkarılmalıdır.

25

Gerek hayali gerekse gerçek işçi devrimi tehlikesine karşı burjuvazinin bazı bölümleri 19. asırdan beri kendilerinden devletlerinin etkin kontrolünü geçici olarak alacak askeri liderlere başvurmuşlardır (Bonapartizm).

Ayrıca, 20 asrın başında küresel sosyalist devrim Rusya'da başlamış olduğundan, burjuvalar, devletin kontrolünü bırakmaktan ve maceracılar tarafından yönetilen devlet dışı karşı-devrimci gruplara (faşizm) başvurmaktan çekinmemişlerdir. Faşizm, etnik ya da dini azınlıklara karşı, insanlığın kültürüne karşı, demokrasiye ve işçi hareketine karşı fanatikleşmiş küçük burjuva ve sınıflarından düşenlerin seferberliğidir. Siyasi iktidara ciddi bir şekilde aday olması, ki bu daima devletin baskı aygıtının yardımıyla olur, sadece burjuvazinin bir bölümünün ya demokrasiyi göze alma imkanı kalmadığı için, ya da parlamentarizmin, reformculuğun ve halk cephelerinin yararlılığını kaybettiğini düşündüğü için ona başvurduğu zaman meydana gelir.

Faşizm, onunla ırkçılığı ve şovenizmi paylaşan ancak burjuva demokrasisi alanında kalan burjuva partiler ile karıştırılmamalıdır (LdN, UKIP, FN, Tea Party…).

Burjuvazinin bazı kesimleri 20 asrın sonundan beri başlıca dinleri (Yahudilik, Hristiyanlık, İslam, Budizm, Hinduizm…) kökten dinciliğe yani gerici siyasi akımlara ve hatta faşizme dönüştürmektedir.

İslamcılık başta emperyalizm tarafından ek güç olarak kullanılmıştır (Suudi Arabistan, Endonezya, İran, Afganistan…), ancak İran'da (İslami Cumhuriyet), Afganistan'da (Talibanlar), Suriye ve Irak'ta (İslam Devleti-IŞİD), Filistin'de (Hamas), Nijerya ve Kamerun'da (Boko Haram) emperyalist sponsorlarının kontrolünden çıkmıştır… Her yeni İslamcı dalgada totalitarizm ve barbarlık derinleşmektedir. İslamcılığın karşı-devrimciliğinin başarısı sadece Amerikalı, Fransız ya da Britanyalı emperyalizmlerin hiç sorgulamadıkları Körfez hanedanlarının propagandaları ve finansal yardımlarıyla açıklanamaz. Bunu açıklamak için halkların sömürgeciliğe karşı mücadelelerinde dinin oynadığı rol, bölgesel komünist partilerin Stalincilik tarafından milli burjuvazilerin uzantıları haline getirilmesi, burjuva Pan Arapçı milliyetçiliğin (Hür Subaylar Hareketi, Baas, Ulusal Kurtuluş Cephesi, FKÖ, Cemahiriye…) başarısızlığı, sonuna yaklaşmış despotların dincilere verdiği

tavizler de (Mübarek, Kaddafi, Bin Ali, Buteflika…) dikkate alınmalıdır.

26

Proletaryanın tüm kazanımlarını tehdit eden, tüm işçi teşkilatlarını hedef alan faşizm karşısında emekçiler güçlerini birleştirmeli ve gericiliğin eşkıyalarını ezmek için örgütlerinin birleşmiş cephesini sağlamalıdırlar.

Faşist tehlikeye karşı mücadele etmek için hiçbir yardımı reddetmezler ancak ne emekçileri korumayan ancak onları felç eden burjuvazinin "demokratik" ya da "cumhuriyetçi" kesimlerini, ne de bir kesimi faşist birlikleri silahlandıran, onları koruyan ve onlara istihbarat sağlayan devlet aygıtını yardıma çağırabilirler.

Faşist tehlikeye kayıtsız kalmak ve işçi saflarının bölünmesi 1922'de İtalya'da ve 1933 yılında Almanya'da olduğu gibi faşizmin zaferine yol açar; aynı şekilde halk cephesi fakir köylüler ile işçilerin moralini bozarak ve onları bölerek 1922'de İspanya'da ve 1973 yılında Şili'de olduğu gibi mağlubiyeti hazırlar.

Faşizmi yenmek için işçi milislerini, grevlerin, gösterilerin, lokallerin, halk mahallelerinin savunmasını örgütlemek, ezilenleri ve sömürülenleri seferberliğe çağırmak gerekir ki bu kaçınılmaz bir şekilde özel mülkiyetin sorgulanmasına yol açar. Faşizmin kökünü kazımak için kapitalizmin sona ermesi gereklidir.

27

Ezilen bir ülke ile (başında Bonapartist ya da faşist bir rejim bulunsa bile) bir ya da daha çok emperyalist güç arasında (en demokratikleri bile olsa) savaş çıktığında ya da yerel burjuvazinin emperyalist yanlısı kesiminin milliyetçi (Venezuela) veya reformcu (1973 yılında Şili, 2015 yılında Brezilya) kesime hücumu sırasında proletarya tarafsız değildir.

Ancak bağımsızlığını korur, yığınlara ezilen ülkelerin burjuvazilerinin antiemperyalist eğilimlerine dar sınırlarını hatırlatır, onları bu burjuvazinin kaçınılmaz bir şekilde boyun eğeceği konusunda ikaz eder ve bu ezilenlerin yönetimini burjuvaziden alma yönünde çaba gösterir.

Küresel emperyalizme gerçek bir darbe vurulması kendi burjuvazisinin devrilmesinden geçer. Hiçbir şekilde komünistler, insani bahanelerle emperyalist müdahale çağrısında bulunmazlar, bu müdahale BM himayesinde yapılsa bile (oysa Pablocu DE Yugoslavya'nın parçalanmasından beri bunu sistemli bir şekilde yapar).

28

Kapitalist merkezlerde faşizm saldırgan bir biçimde kapitalist olsa da, ezilen ülkelerde Bonapartizm ve faşizm kitle temeli bulmak için antiemperyalist bir renk alma mecburiyetindedir.

Milliyetçi burjuvaların "sosyalizm" hakkında gevezelik ettikleri halde bile proletarya bağımsızlığını korumalıdır. Başka bir deyişle Arjantinli Morenocu "Troçkistlerin" albay Perón'un adaletçi hareketine katılımı, Lambertçi "Troçkistlerin" Cezayir Ulusal Hareketine boyun eğmeleri, Pablocu "Troçkistlerin" Cezayir'deki bin Bella hükumetine katılmaları, Healy'ci "Troçkistlerin" albay Kaddafi'nin Libyalı rejimi ile Hüseyin'in

Iraklı rejimine verdikleri destek, Güney Afrikalı Grantçı "Troçkistlerin" Afrika Ulusal Konseyine bağlılıkları, Meksikalı Pablocu ve Lambertçi "Troçkistlerin" PRD'de toplanmaları, Yunan Grantçı "Troçkistlerin" PASOK partisindeki faaliyetleri, Cliffçi ve Grantçi "Troçkistlerin" İskoçyalı bağımsızlık taraftarı SSP partisini kurmaları, Cliffçi "Troçkistlerin" Zimbabveli MDC partisindeki aktivizmi, Venezuelalı Grantçı "Troçkistlerin" albay Chavez'in Bolivarcı hareketine katılmaları, Stalincilerin Mısır'lı albay Nasır'ın rejimine katılmalarından ya da Irak ve Suriye'de Baas rejimlerine katılımından daha iyi değildir.

Daha ziyade dinci karşı-devrime verilen her destek bir suçtur, Stalincilerin, Barncıların ve Healycilerin İran'lı Ayetullahlara, Lambertçilerin Cezayirli FIS'e, Stalinciler ile Pablocuların Lübnanlı Hizbullah'a, Cliffçilerin Mısırlı Müslüman Kardeşlere verdikleri destek gibi…

SINIFLAR ARASINDAKİ MÜCADELE TARİHİN ESAS MOTORUDUR, PROLETARYA KENDİ MÜCADELESİNİ SADECE TEŞKİLATLANMAYLA VEREBİLİR.
29

Geleneksel burjuva partilerin halk tabanı olsa bile, hatta maaşlı çalışanların sendikalarını kontrol etseler bile (Arjantin, Amerika Birleşik Devletleri, vs.), işçi sınıfı tarafından kurulan partilerle, ki bu partilerin programları "reformcu" (yani burjuva) olsa bile asla aynı değildirler; Morenocu, Lambertçi, Grantçı "Troçkistlerin" sıklıkla korudukları karışıklığın aksine…

Burjuvaların temsilcileri ile işçi burjuva partilerin bloku sık sık kendilerini belirsiz "sol" etiketi altında tanıtırlar. İşçi sınıfının bakış açısından "sol" ve "sağ" tanımlanamaz; ancak burjuvazi tarafından oluşturulan bu efsanenin siyasi ve ideolojik bir işlevi vardır: "sol" ve "sağ" arasındaki karşıtlık sınıflar arasındaki mücadeleyi saklar ve emekçilerin burjuva siyasetçilere ve partilere boyun eğmelerini amaçlar. Bunun neticesi olarak Marksistler "sol", "sağ" ve "merkez" terimlerini sadece betimleyici bir şekilde kullanırlar: ya bir evrimi, ilerlemeyi veya gerilemeyi göstermek için, ya da bir örgüt içindeki eğilimleri, fraksiyonları, bir sınıf hareketinin kanatlarını ayırmak için.

Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki şubeleri (İngiltere'deki işçi partisi, yozlaşmış sosyal demokrasi, Stalincilik, reformcu sendikacılık) ve onların merkezci muavinleri "sol" ve "sağ" arasındaki sözde karşıtlığı en sevdikleri konu haline getirmişlerdir. Amerika Birleşik Devletlerinde, sosyal demokratlar (DSA) "sol" burjuva partiyi yani Demokrat partiyi kurmuşlardır; Stalinciliğin en önemli artığı (CPUSA) her seviyede Demokrat parti adaylarına oy vermeye çağrıda bulunur; 2016 başkanlık seçimlerinde (CIO'ya bağlı) Socialist Alternative'in sözde Troçkistleri "solun" başka bir adayına yani Green Party (Yeşil Parti) lehine oy verme çağrısında bulunmuşlardır. Arjantin'de Lenin ve Troçki'nin çizgisine olduğunu iddia eden örgütler (IS, PO ve PTS) 2011'deki seçim bloklarına "Frente de Izquierda" ismini vermişlerdir, ki bu ad, Fransa'da 2009'da PCF ile PS ve NPA partilerinden ayrılanlarla bazı burjuva artıkların oluşturduğu küçük halk cephesinin adıyla aynıdır ("Sol Cephe").

Bu kutuplaşma güçsüz ve çok yönlü olduğu için tüm dünyada ampirik ve hayal kırıklığı yaratıcı bir şekilde kullanılmıştır: "aşırı

sağ”, “sağın sağı”, “sert sağ”, “Cumhuriyetçi sağ”, “merkez”, “eski sol”, “yeni sol”, “aşırı sol”, “liberal sol”, “sert sol”, “yumuşak sol”, “radikal sol”, “hükumet solu”, “parlamento dışı sol”, “solun solu”… NPA, SEP veya SL… istemeyerek komik bir terim kullanmaktadırlar: “sözde sol”. “Gerçek solu” “yanlış soldan” ayırt etmek, gerçek astrolog ya da gerçek falcı aramak gibi bir şeydir. Komünist Birlik, 1848 senesinden itibaren tarihin anahtarının sınıf mücadelesi, sınıflar arası mücadele olduğunu beyan eder.

30

“Sol” ve “sağ” arasındaki kutuplaşma efsanesine, aynı şekilde yanlış “devletçilik” ve “liberalizm” arasındaki kutuplaşma eklenir.

Kapitalizmin zeval dönemi devletin güçlenmesine yol açmıştır, özellikle 1. Dünya Savaşı sonrasında: baskı aygıtının aşırı derecede büyümesi, sömürü ilişkilerine ve sermaye arasındaki rekabete karışma. Neredeyse bütün ülkeler milli bir para birimini (ya da avro ve iki CFA frangı durumunda devletler arası bir para birimini) garantiler, tüm devletler iş gücünün oluşmasını ve kendini yenilemesini kısmi olarak yönetir (eğitim, sağlık, taşıma, aile politikası, kentsel planlama…), tümü belli bir sermaye için kâr getirmesi imkansız olan ancak sermayenin büyümesi ve ürünlerin taşınması için vazgeçilmez olan altyapıları kurar (yollar, hava alanları, limanlar, metrolar, trenler…), tüm küresel ve bölgesel güçler militarizmi finanse eder, hiçbir devlet tamamen korumacı faaliyetlerden vazgeçmez, birçoğu bölgesel ekonomik antlaşmalar imzalar, devletlerin büyük çoğunluğu büyük ölçüde borçlanmıştır, tümü kapitalist gruplarını her yolu deneyerek korumaya çalışır… Burjuva ve gerici bir ekonomist olan Lord Keynes, devletin ekonomik rolünün artmasının geçmişe dönük en eksiksiz gerekçesini vermiştir.

31

2. Dünya Savaşından beri burjuvazinin işçi sınıfı içindeki şubelerinin büyük çoğunluğu milli sınırlar çerçevesinde sınıflar arası işbirliğine uyum sağlayan Keynesçiliği benimsemiştir. Bu şubelerin tümü burjuva devleti iyi niyetli ve ilerici olarak gösterirler, oysa demokratik ve sosyal kazanımlar işçi sınıfı tarafından küresel ve yerel ölçekte verilen mücadelenin kırılgan sonuçlarıdır. Bunun için sosyal-vatanseverler (ve onların merkezci muavinleri) hasım olarak kapitalist üretim şekli ile burjuva devleti değilde devletler arası işbirliği teşkilatlarını (AB, IMF, DTÖ) ve bir ideolojiyi gösterirler (ekonomik “liberalizm”).

Küresel devrime karşı askeri antlaşmalar ile emperyalist güçlerin ezilen ülkelere karşı yaptıkları anlaşmaları ifşa etmek yerine bölgesel ekonomik anlaşmalar (AB gibi) ile serbest ticaret antlaşmalarını hedef alarak saptırma yaparlar. En iyi durumda, bu, Dünya Sosyal Forumu gibi çıkışlara; en kötü durumda ise yabancı düşmanı kampanyalara (Amerikalı AFL-CIO’nun Meksikalı kamyonculara ya da Fransız Sol partinin Polonyalı tesisatçılara karşı yaptıkları gibi…) ve yabancı emekçilere karşı hükumet politikalarına yol açar (tüm işçi burjuva partiler iktidara geldiklerinde bu siyaseti güderler).

Tabii ki komünistler neoklasik ekonomistlerin, liberal ve serbest ticaretçi siyasetçilerin satış propagandasını reddederler. İşçi sınıfı aynı derecede

aldatıcı olan liberalizm ve Keynesçilik arasında, korumacılık ve serbest ticaret arasında bir seçim yapacak değildir. Komünist öncüler, emekçilerin milliyetçilik ve gerici “tek ülkede kapitalizm” hayali ile bölünmesine karşı kuvvetli bir şekilde mücadele ederler. Faşistlerin en uç ve en kararlı savunucuları olduğu korumacılığa ve devletçiliğe her zaman düşmandırlar.

Gerek liberal maske ile saklanmış olsun, gerekse korumacılık ve şirketlerin kamu sektörü tarafından finanse edilmesiyle açıkça yapılıyor olsun, emperyalist güçler arasındaki ekonomik savaş er ya da geç sık sık ezilen ülkelere karşı, bazen de büyük emperyalist güçler arasında klasik silahlı bir savaşa dönüşür.

Milli devlet, üretici güçlerin gelişmesini frenleyen geçmişten kalan bir olgudur; sosyalist-komünist devrim ona son verecektir. Bütün ülkelerin emekçilerinin birleşmesi bunun için gereklidir.

32

Kapitalist ilişki, bir yandan sermayenin, diğer yandan ise maaşlı emeğin olmasını gerektirir. Kapitalist üretim şeklinin baskın olduğu toplumlarda iki temel sınıf burjuvazi ve işçi sınıfıdır. Ancak konumları tabiatı gereği eşit değildirler.

Burjuvazi sömüren sınıftır ve bu ona ihtiyaçların karşılanması, boş zaman, kültüre erişim konularında ayrıcalıklar sağlar (ancak bu, burjuvazinin tüm üyelerinin bilge ve kültürlü oldukları anlamına gelmekten uzaktır). Kapitalizm ekonomik açıdan kendi kendini, (iş gücü ile) sermayenin basit ve genişletilmiş olarak çoğalması yoluyla kendiliğinden çoğaltma eğilimindedir. Ekonomik ve ideolojik üstünlüğü, düşüşteki feodal toplumlarda ve sömürgelerde, Hollanda’da, Büyük Britanya’da, Amerika Birleşik Devletlerinde, Fransa’da ya da İtalya’da demokratik devrimler yaptığında zaten belirlenmişti.

Günümüzde siyasi temsili ve toplu menfaatlerinin yönetimi sadece ikincil bir şekilde çeşitliliği gelenekleri, ekonomik bölünmeleri ve altındaki sınıflar ile dünyanın geri kalanındaki kapitalist sınıflarla ilişkilerinin karmaşıklığını yansıtan siyasi partilerden geçer. Kapitalist sınıfın esas siyasi ve sosyal baskınlık kurma araçları devlet ve ideolojidir.

33

Toplumun karşı kutbunda, maaşlı çalışanlar yalnızca sömürülen bir sınıf olmakla kalmazlar, aynı zamanda ezilen bir sınıftırlar da.

Öncelikle yabancılaşma, fetişizm ve şeyleşme, kapitalist üretim şeklinin özgüllüklerinden kaynağını alır (paraya olan ihtiyaç, ihtiyaçların ürünlerle karşılanması, “iş gücü piyasasında” alışveriş yapanların görünüşteki eşitliği, “işin fiyatı” olarak maaş, ürünler ve üretim üzerinde kontrol olmayışı…).

Ayrıca, emekçiler boş vakit eksikliğinden (katma değeri oluşturanın onların çalışması olduğu için), sağlık problemlerinden (yorgunluk, psikolojik gerginlik, fiziki aşınma, meslek hastalıkları, işte ve işe gelip giderken meydana gelen kazalar) ve güvensizlikten (yaşamak için iş gücünü satma mecburiyeti, işsizlik) mağdurdurlar. Emekçilerin çoğu için iş ve ulaşım süresine iş gücünün kendini bedava çoğaltmasını sağlayan ev işleri de eklenir

(ebeveyn olarak ve özellikle kadın olarak).

Bazı bölümler kadın oldukları için (küçümsenen meslekler, düşük maaşlar, cinsel taciz…), genç oldukları için, yabancı oldukları için, etnik ya da dini azınlık mensubu oldukları için, eşcinsel oldukları için vs. ayrımcılığa maruz kalmaktadırlar, ki bu, ilgili kişilerin gördüğü ek baskıya ilave olarak sınıfı bölüp zayıflatabilir.

Nihayet kapitalist sınıfın kasıtlı faaliyetini hesaba katmak gerekir: bir yandan göç politikaları, iş yerinde zorlamalar (küçük patronlar tarafından ya da orta ve büyük sermayenin hiyerarşisi tarafından), faşist gruplar ve devletin baskı aygıtı tarafından verilen gözdağı ve yapılan baskı, diğer taratan ise baskın ideolojinin medyalar (televizyon, basın, sosyal ağlar…), rahipler, ataerkil aile, eğitim sistemi, askerlik tarafından aşılanması… Baskın ideoloji, bazen karşıt olan çeşitli içerikler ihtiva eder: milliyetçilik, din, parlamentarizm (buna "sol" ile "sağ" arasındaki sözde karşıtlık da dahildir), devletçilik, liberalizm, bireysel rekabet…

34

Kolektif mücadeleler, iş sırasındaki yardımlaşma, iş yerinde ya da evdeki varlık ortaklığı, paylaşılan dinlenceler, yaşanılan aşağılanmalar, toplumun öbür kutbundaki lüks gösterisi karşı eğilimler oluşturur: emekçiler arasında dayanışma, mevcut düzene karşı isyan, sınıf nefreti…

Baskın sınıfın tersine, maaşlı çalışanlar ve aileleri patronlara ve burjuva devlete karşı direnmek için, kültürlerini geliştirmek için, dayanışmayı hayata geçirmek için kurdukları örgütler olmadan bir hiçtirler. Anarşistler ve milliyetçi burjuvaların iddia ettiklerinin tersine, işçi hareketi sendikalara indirgenemez: o, aynı zamanda kooperatifleri, kâr amacı gütmeyen sağlık sigortalarını, spor veya kültür amaçlı dernekleri, maaşlı çalışan sendikalarını, işçi kökenli partileri ve devrimci dönemlerde, milisleri ve konseyleri de içerir…

Proletaryanın ezilen ve sömürülen bir sınıf olmasına rağmen tarihi vazifelerini yerine getirebilmesi için 1838 yılından itibaren Büyük Britanya'da Çartizmin pratikte gösterdiği gibi ve Birinci Enternasyonalin 1872 yılındaki kararının açık bir şekilde dile getirdiği gibi, diğer tüm partilerden ayrı bir partisi olmalıdır.

Parti, sömürülenlerin kendi kendini örgütlemelerinin en bilinçli şeklidir. Tecrübeli, tanınmış ve sınıfın içinde faal olan devrimci bir parti olmazsa, diğer örgütlenme türleri (sendikalar, konseyler) zayıf ve sık sık savunmasız bir duruma düşerler. Komünistler, emekçilerin genel menfaatlerini her zaman ve bilinçli bir şekilde ifade eden, enternasyonalizm ve devrimin programını savunan işçi sınıfı akımını oluştururlar.

İŞÇİ DEVRİMİ KÜRESELDİR, PROLETARYANIN PARTİSİ ULUSLARARASIDIR

35

Aksini iddia etseler bile burjuvazinin partileri (Hristiyan demokrasi, Pan Arapçılık, İslamcılık…) millidir ancak bunun tersine, tüm emekçiler ne enternasyonalist ne de tüm burjuva partilere karşıt bir parti yanlısı olmasalar da, işçi partisinin hedefi küreseldir.

İşçi enternasyonalizmi kaynağını

proletaryanın nesnel durumundan (milyonlarca maaşlı çalışan göç etmekte, çeşitli uyruklu emekçiler her kapitalist grup tarafından sömürülmekte, emekçilerin mücadelesi milli burjuva devletine karşı gelmektedir) ve görevlerinden alır (talep mücadeleleri milli bölünmeler nedeniyle frenlenmektedir, sosyalizm-komünizm tek bir ülkede ölçeğinde kurmak mümkün değildir).

Herhangi bir ülkenin durumu, küresel durumun analizinden bağımsız bir şekilde anlaşılamaz. Komünistler, işçi bürokrasilerinin ve merkezcilerin (Grantçı, Lambertçi, Robertsoncu, Hardyci…) aksine emekçiler ile öğrencilerin tüm dünyada özgürce dolaşım ve ikamet hakkını savunurlar.

Yükselişteki kapitalizm döneminde, büyük devrimci liderler bazen gayriresmi olarak (sayısız uluslararası yazışmalar, çeşitli uluslararası toplantılar vasıtasıyla) bazen de resmi olarak (Marks ve Engels için CCC, Komünist Birlik, Birinci Enternasyonal; Marksın ölümünden sonra Engels için İşçi Enternasyonali (İE)) daima uluslararası bir bakış açısı ile çalışmışlardır. Birinci enternasyonalin yaşatılmasında Marks'ın rolü kabiliyetleriyle açıklanabilir, ancak buna komünist fraksiyonun uluslararası işçi hareketiyle gayriresmi ancak elle tutulur önceki bağları da eklenmelidir.

Emperyalist dönemde, onların ardılları her zaman uluslararası bir teşkilatın mensubu olmuşlardır: Lenin, Luxemburg ve Troçki İE'ye (2. Enternasyonal) üye idiler (Lenin ve Luxemburg aynı zamanda İE'nin uluslararası sosyalist bürosuna katılıyorlardı); Lenin ve Troçki, Zimmerwald hareketi ve Komünist Enternasyonal'e (3. Enternasyonal) katılmışlardı; Troçki OGI-KE ve DE (4. Enternasyonal üyesi idi).

36

1847 senesinde kurulan Komünist Birlik açıkça devrimci idi ancak boyutu küçüktü.

1864'de kurulan Uluslararası işçi birliği (1. Enternasyonal) komünizmin üstünlüğünü gösterdiği ve tüm Avrupa'da yığınların ilgisini çeken işçi hareketinin bütünün cephesiydi.

1889'da kurulan İşçi enternasyonali (2. Enternasyonal) Marksist hegemonya altında Avrupa, Amerika, Asya sosyalist partilerine uluslararası bir çerçeve sağlamıştı. Enternasyonal, Alman SPD partisinin başarılarına (1877 yılında 500 000 seçmen, 1898'de ise 2 milyon seçmen) ve Engels ile sonrasında Kautsky'nin katkıda bulundukları teorik etkisine dayanıyordu. İşçi Enternasyonaline dayanarak emekçiler kendilerini parlamentoda temsil eden partiler, sömürü yerlerinde savunan yığın sendikaları, bilgilendiren ve eğiten yayınlar (gazeteler, mecmualar…) ve çeşitli dernekler kurmuşlardır (kültürel, sportif, kadınlar için…).

İşçi Enternasyonali, uluslararası işçi hareketinin ağırlık merkeziydi. Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi doğrudan SPD'den esinlenen ancak çarlık despotluğunu göz önüne alan bir parti şeklinde Enternasyonalin bir bölümü olarak kurulmuştur. Bu partinin devrimci (Bolşevik) kanadı, fırsatçı (Menşevik) kanadından kesin bir şekilde 1912 yılında ayrılmıştır. Polonyalı SDKP, ortaya çıkışından itibaren halihazırda Polonya'dan daha büyük bir partinin yani PSP'nin bulunduğu Enternasyonale katılmak için

mücadele etmeye başlamıştır. Fransız PS-SFIO partisi, Enternasyonalin öncülüğünde tüm Fransız sosyalist grupların birleşmesinin ürünüdür. Britanyalı İşçi Partisi enternasyonale katılmak istemiş ve burjuva programına rağmen sendikalar tarafından Liberal Partiye karşı seçimlere katılmak için kurulduğundan dolayı kabul edilmiştir.

Sadece bir avuç işçi partisi (Hollanda'nın anarşist SDB'si, Avustralya'nın ırkçı ALP'si…); seçimlere güvensizlik duyan anarşist sendikalar (Kuzey Amerikalı ve Avustralyalı IWW, Fransız CGT, İspanyol CNT…); korporatist sendikalar (Amerikan AFL gibi) ve dini kökenli sendikalar (Alman GCG, Belçikalı CSC-ACV, İtalyan CISCL gibi) bunun dışında kalmayı seçmişlerdir.

İşçi Enternasyonalinin açık bir şekilde Marksist olmasına rağmen, bazı bölümler komünist teoriye çekinceli yaklaşmakta idiler (Fransa'nın PS-SFIO'su, Rusya'nın PSR partisi) veya karşıydılar (Polonya'nın PSP partisi, Büyük Britanya'nın LP'si…).

Ancak işçi hareketinin sürekli ilerlediği bu dönemin bir de arka yüzü vardır, ki bu yönetimlerinin emperyalist burjuvazi tarafından sinsi fethidir. Git gide, emperyalist ülkelerin yığın örgütlerinin (daimi görevlilerden, gazetecilerden, seçilmiş yetkililerden… oluşan) apareyleri, işçi aristokrasisine dayanarak, devletlerine bağlı ve burjuvazileri tarafından etkilenen bürokrasilere dönüşmüşlerdir.

Bu olgu siyasi tartışmalar ile Enternasyonalin içine de yansımıştır: Bernstein'ın barışçıl ve reformist "saptırımcılığı" (1897), Fransız "sosyalist" Millerand'ın burjuva bir hükumete katılımı (1900), sömürgecilik meselesi (1900) ve savaş tehdidi (1905, 1907, 1910, 1912) hakkında tartışmalar. O zaman işçi hareketinin üç farklı akıma bölünmesi ortaya çıkmaya başlamıştır: fırsatçı ve şoven kanat, devrimci ve enternasyonalist kanat, bir de bu ikisini uzlaştırmaya çalışan ara merkez.

37

1914 yılında 1. Dünya Savaşının başlamasıyla 2. Enternasyonal iflas etmiştir. İşçi hareketi geri dönülmez bir biçimde bölünmüştür çünkü önde gelen işçi partileri (SPD, SDAP, PS-SFIO, LP, POB…) ile en önemli sendikaların yönetimleri kırsal kesimlerin ve kentlerin erkek çalışanlarını birbirlerini katletmeye göndermek için kendi burjuvazilerine katılmışlardır.

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler bunun bedelini hem cephede hem de cephe arkasında ödemişlerdir. Savaş zamanında bürokrasiler, o vakte kadar müsamaha gösterdikleri işçi demokrasisini kaldırmamaya başlamışlardır. Hiç çekinmeden devlete, burjuva medyalara, askeri mahkemelere ve sansüre dayanarak proletaryaya, sosyal devrime ve enternasyonalizme sadık kalan kişileri, fraksiyonları ve örgütleri, yani işçi sınıfındaki muhaliflere iftirada bulunmuş ve onları susturmaya çalışmışlardır.

Faciaya karşı, küresel ve Avrupalı işçi sınıfının ilk dayanağı, işçi enternasyonalizmi ve işçi enternasyonali içinde pişmiş bir avuç küçük işçi partisinin kutsal birliğe Ağustos 1914 tarihinden itibaren karşı çıkmış olmasıdır (savaşa dahil ülkelerde de karşı çıkanlar olmuştur: Sırbistan, Rusya, Polonya, İrlanda…). İkinci dayanak ise bu partilerden birinin, ki en

sağlam şekilde kurulmuş olanıdır, yani Bolşevik RSDİP’nin Eylül 1914 tarihinden itibaren sosyal-şovenlerden ve merkezcilerden ayrılmış yeni bir enternasyonal ve yeni partiler için mücadelenin başını çekmesidir.

Savaşın sonu, fırsatçı kanadın uluslararası işçi hareketinin bölünmesini kesinleştirmesini görmüştür: savaşın ortaya çıkardığı sürekli devrim sırasında fırsatçılar burjuvazilerini kurtarmak için gayret göstermişlerdir, ki buna ordunun genelkurmayıyla karşı devrime katılmak da dahildir (Rusya’da 1917’de PKD-PSR-PM hükumeti ve “Temmuz günleri”, Almanya’da SPD-USPD hükumeti ile 1919 Ocağında fazla erken başlayan “spartakist devrimin” ezilmesi…).

38

Bununla birlikte, Bolşevik partinin Sovyetlerde çoğunluğu kazanmasının ardından başlattığı Ekim 1917 ayaklanmasının Sovyetlere iktidarı kazandırması sayesinde devrim Rusya’da muzaffer olmuştu. Devrimci muharrik, eski işçi enternasyonalinden az etkilenmiş sömürgeler ve yarı sömürgeler de dahil olmak üzere tüm dünyada ciddi bir biçimde artmıştı. Rus, Macar ve Alman devrimleri savaşın sonunu getirmişlerdir.

Yeni bir enternasyonal perspektifi 1919’da Komünist Enternasyonalin kuruluş kongresiyle (3. Enternasyonal) somutlaşmıştı. Komünist Enternasyonal, eski Marksist enternasyonalin enternasyonalistleriyle anarko-sendikalizmin, sömürgecilik karşıtlığının ve feminizmin en iyi katmanlarını birbirlerine katmıştır. Hedefi bütün ülkelerde devrimci partiler kurmaktı, bu, denemeler ve yanılmalar ile bölümlerle enternasyonalin kendisinin yönetimlerinin hataları pahasına olsa bile: Lenin 1917’de sosyalizm-komünizme geçişin hızlı olacağına inanıyordu; SB-KPD’nin yönetimi, Luxemburg’un ikazlarına rağmen 1919’da işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmadan fazla erken bir ayaklanma kararı almıştı; Lenin ve Komünist (Bolşevik) Partinin yönetimi 1920’de tam bir felaketle sonuçlanan Polonya’nın işgali kararını almıştı; Bordiga tarafından yönetilen İtalya komünist partisi 1919’dan 1921’e kadar demokratik bir hile zannettiği faşizm hakkında hata yapmıştı; PCdI birleşik cepheye karşı çıkmıştı; Zinoviev ve Radek 1920 yılında Doğu halkları kongresinde İslamcılığa kabul edilemez tavizler vermişti, vs.

39

Ancak, ilk defa olarak işçi partileri Avrupa ve Japon sömürgeciliğine karşı, Amerika Birleşik Devletlerinde zencilere yapılan baskıya karşı mücadele ediyorlardı… Lenin ve Troçki’nin etkisiyle Komünist Enternasyonal, komünist partinin eksikliği ya da tecrübesizliğinin yol açtığı proleter devrim başarısızlıklarını, kapitalizmin geçici olarak tekrar istikrar kazanmasını, “2. Enternasyonalin” tekrar kurulmasını ve merkezci bir enternasyonalin ortaya çıkışını dikkate almıştı. “Sol” komünizme karşı 3. Enternasyonal, komünist partilerden yığın sendikalarında sabırlı bir çalışma, burjuva seçimlere katılım ve sadece propagandayla kalmayıp faaliyetle de maskelerini düşürmek için reformist yönetimlere karşı birleşik cephe taktiğinin uygulanmasını istemişti.

“Reformist” terimi Lambertçi akımın iddia ettiği gibi bu yozlaşmış sendikal

bürokrasiler ile küçük burjuva siyasi partilerin gerçekten reform yaptıkları manasına gelmez, tersine işçi sınıfının bu geleneksel yönetimlerinin kendilerini kapitalizme uyumlu ve burjuva partilerin verebilecek oldukları tavizlerden farklı olmayan sınırlı reform hedefleri arkasında kamufle ederek ihanet etmesi anlamına gelir.

Ancak, yeni Bolşevik tipi partilerin kurulmasından önce, eskileri kendilerinin aksine dönüşmüştür. Sovyetlerin iktidarının tecrit olması, emperyalistler arası savaşın yol açtığı yıkımlar, yabancı ülkelerin müdahaleleri, iç savaş, Rusya, Ukrayna, Beyaz Rusya ve Kafkasların düşük ekonomik ve kültürel seviyesi Sovyetleri boşaltmış, fiili tek parti yönetimine yol açmış, işçi devletini bozmuş ve devrimci partinin kontrolünden çıkan bir devlet bürokrasisinin oluşmasına yol açmıştır.

SSCB'nin komünist partisinin sol muhalefetinin (1924) ve sonrasında birleşik muhalefetinin mağlubiyetleri (1927), Ekimin bazı ekonomik ve sosyal kazanımlarını geçici olarak korusa da (en mühim üretim araçlarının devlet mülkiyeti, dış ticaretin tekeli…) iktidarı işçi devletinin imtiyazlı memurlar katmanına veren siyasi bir karşı devrimin sonuçlarıdır.

Bu imtiyazlı memurlar katmanı bundan sonra örtü olarak kullanacağı partiyi kontrolü altına almış, Marksizm karşıtı "tek ülkede sosyalizm" ideolojisini icat etmiş, tarımı şiddetli bir biçimde kolektivize etmiş (1929) ve bozulmuş (dejenere) işçi devletinde proletarya adına totaliter bir rejim kurmuştur (1934). Eski Bolşevik yöneticilerin çoğu iftiraya uğramış, hapse atılmış, işkence görmüş ve infaz edilmiştir.

SSCB'NİN BÜROKRATİK BOZULMASI KÜRESEL PROLETARYA İÇİN BİR YÖNETİM KRİZİ YARATTI, KAPİTALİZMİN RUSYA VE ÇİN'DE GERİ GELMESİ BU KRİZİ DERİNLEŞTİRDİ
40

1920 yıllarında SSCB'deki karşı devrim ile uluslararası işçi hareketinin bürokratikleşmesi eşi görülmemiş bir boyuta ulaştı. İşçi (labour) ve sosyal demokrat bürokrasilere artık en üstlerinde bir devlet başında bulunan SSCB bürokrasisi olan Stalinci bürokrasiler eklenmiş oluyordu. Bunların her biri, kaynağını işçi sınıfının mücadelesinden alan teşkilatların (sendikalar, işçi partileri, işçi devleti) içindeki küresel burjuvazinin organlarıdır.

SSCB bürokrasisi Batı'da devrimi dizginleyebilmiş, Doğu'da ise ezmeyi başarmıştır. Kalıcı ve çok şekilli emperyalist Amerikan tehdidine karşı ona sadece kaybetmeye mahkum olduğu ve planlanmış ekonomiyi tüketen silahlanma yarışı kalmıştır. Böylece, 1953 senesindeki işçi isyanını bastırdıktan sonra Alman halkını "Berlin duvarıyla" hapsetmiştir.

"Kızıl ordunun" Almanya'daki davranışı (1944-1946); Alman (1953), Macar (1956), Çekoslovak (1968), Polonyalı (1971), Çinli (1967-1969, 1989) emekçiler ile gençlerin Stalinci rejimler tarafından ezilmesi ve Pol Pot'un PCK'sı tarafından kentlerin boşaltılması (1975) ve Kamboçya halkının köleleştirilmesi (1975-1979) baskın ideolojiyi kuvvetlendirmiş, sermayenin kamulaştırıldığı ülkelerde emekçiler tarafından iktidarın ele geçirilmesine mani olmuş ve böylece işçi devletini baltalamıştır.

Bozulmuş işçi devletinin bürokrasisi, dünyanın kapitalist kesimlerinde de devrimle mücadele etmiştir çünkü herhangi bir devrim SSCB'de de bir siyasi devrime, dolayısıyla bürokrasinin SSCB emekçileri tarafından şiddetle tasfiyesine yol açabilecekti.

41

Faşist tehdide karşı Alman proletaryasını "sol komünist" "sosyal-faşizm" çizgisiyle böldükten sonra, ki bunun sonucu Avrupa'nın en güçlü proletaryasının mücadele bile etmeden mağlubiyetidir (1933), Stalincilik Komünist Enternasyonali devrimci bir örgüt olarak yok etmiştir.

Enternasyonalin bölümleri, önce ezilen ülkelerde "antiemperyalist birleşik cephe" adına, sonrasında ise emperyalist ülkelerin kendilerinde "halk cephesi" adına burjuvaziye tabi olmuştur. Stalincilik, Fransa'da (1936), İspanya'da (1936-1938), İtalya'da (1943-1945), Yunanistan'da (1944-1945), Fransa'da (1944-1945), Vietnam'da (1945 yılında)… işçi devrimine karşı belirleyici bir rol oynamıştır.

Stalin'in ölümünden sonra, Stalincilik kapitalist ülkelerde devrime engel olmaya devam etmiş ve böylece işçi devletlerini baltalamıştır: 1968 senesinde PCF (Fransız Komünist Partisi) De Gaulle ile 5. Cumhuriyeti gençliğin hareketinden ve genel grevden kurtarmış; 1973 yılında PCCh, PS partisinin Şili devrimini engellemesine yardım etmiş ve Pinochet tarafından komuta edilen orduya dayanmış; yine 1973 yılında Yunanistan'da KKE albayların diktatörlüğüne karşı gençliğin ayaklanmasını açıkça kötülemiş, 1989'da ND (Yeni Demokrasi) tarafından yönetilen burjuva hükumetine katılmış; 1974-75 yıllarında PCP partisi, Portekizli asker ve işçilerin devrimini askeri cuntaya tabi tutmaya çalışmış; 1975 yılında PCE ve PSOE partileri devrimi önlemiş ve Franco'cu hanedanın kurulmasını desteklemiş; 1977'den beri PCIM sadakatle Bengal'i Hindistan'ın parçası olarak yönetmektedir; 1994 yılında SACP zenci yığınları frenlemiş ve ANC tarafından yönetilen burjuva Güney Afrika hükumetine katılmış; 2006 senesinde PCUN-M Nepal gerillasını Katmandu kapılarında durdurmuş ve milli birlik hükumetine katılmıştır…

42

Bozulmuş (dejenere olmuş) işçi devletlerinin ekonomik ve sosyal kazanımlarını kurtarabilecek, sosyalizme yolu açabilecek yegane güç işçi sınıfıdır. Harekete geçtiğinde, bürokrasi kırılır, tek parti parçalanırır ve bazı bölümleri proletaryaya bile katılabilir. 1970 ve 1980 senelerinde gelişmiş ülkelerde sosyal devrim olmamasıyla bozulmuş işçi devletlerinde siyasi devrim olmaması sebebiyle emekçiler kendi adlarına bir rol oynayamamış ve Stalinci bürokrasi kapitalizmin geri getirilmesine yönlenmiştir.

Pablocular ile Robertsoncular hala bürokrasiye güvenmekte; Grantçılar, Lambertçiler ile Morenocular tıpkı sosyal demokratlar gibi Sovyet demokrasisi yerine burjuva demokrasisi sloganlarını öne çıkarmaktalar (Kurucu Meclis, vs.) ve bu da burjuva ideolojisiyle (Kiliseler, bürokrasinin bazı bölümleri gibi) kapitalizmin restorasyoncu güçlerini kuvvetlendirmektedir. 1980'li yıllarda Polonya'da sadece LOR devrimci bir siyasi programı savunmuştur.

Enternasyonalist komünist bir alternatif olmayışından dolayı, tek ülkede sosyalizm çıkmazı sebebiyle, bürokrasinin karmaşık ekonomiyi yönetmekteki etkinsizliği nedeniyle, demokratik hürriyetlerin olmayışının yanlış bir şekilde "sosyalizm" ile ilişkilendirilmesi nedeniyle burjuva ideoloji git gide daha etkili bir hale gelmektedir.

Git gide daha açık bir şekilde küresel burjuvazinin bir organı haline gelen bürokrasi, çeşitli ülkelerde devlet mülkiyetini yağmalayarak kapitalist olmaya çalışmış ve, diğer kutupta ise, iş gücünü milli ya da yabancı sermayenin insafına bırakılan bir emtia haline getirmeye çalışmıştır.

Bu durumda eğer bürokrasinin bir bölümü kapitalizmin geri getirilmesine karşı çıkıp emekçilere çağrıda bulunsaydı, onları emekçi iktidarı organları (Sovyetler) ve devrimci bir işçi partisi kurmaya devam ederek desteklemek gerekirdi. Fakat Robertsoncu LCI-QI'nin, Stasi'yi böyle davranmaya ikna etmeye çalışmasına rağmen ve ardından kapitalizmin geri getirilmesine engel olma amacı taşımayan, yığınlara çağrı yapmadan ve bu sebeple başarısızlığa mahkum olan KGB ve genelkurmayın bir bölümünün yaptığı acınası bir darbeyi büyütmesine rağmen Doğu Almanya ile SSCB'de böyle bir şey olmamıştır.

Almanya'nın 1989'da kapitalist olarak tekrar birleşmesi, SSCB'nin 1991'da parçalanması, 1992'de Çin'de ve Rusya'da kapitalizmin geri gelmesi sadece bu ülkelerin proletaryaları için değil, tüm dünyanın proletaryası için tarihi bir mağlubiyet oluşturmuştur. Diasporanın kapitalistlerinin, zenginleşmiş mafyacıların ve kolektif mülkiyeti yağmalamış eski bürokratların değişken birleşiminden yeni burjuvaziler doğmuştur. Batı Avrupa emperyalist grupları küçük Doğu Avrupa ülkelerinin sanayi cevherlerini ele geçirmişlerdir.

Küresel burjuvazi yeni doğal kaynaklara erişim elde etmiş, yeni piyasalar bulmuş ve iyi eğitilmiş ancak sıklıkla haklardan mahrum bir iş gücünü sömürmüştür. Komünizmi yendiğini düşünerek siyasi ve ideolojik anlamda muvaffak olmuştur. Batı burjuvazileri, işçi devletlerini emperyalist baskıyı azaltmak için kullanan ezilen ülkelerin burjuvazilerini daha da ezmeye çalışmışlardır. İki yeni emperyalist güç yükselişe geçmiştir.

43

Bunlara rağmen işçi bürokrasileri yok olmamıştır. 20. asrın sonundan beri yeni sendikalar (Amerika Birleşik Devletlerinde, Fransa'da, Almanya'da...) ve yeni işçi burjuva partileri bile ortaya çıkmıştır: Brezilya'da PT (bir sınıf mücadelesi döneminde sendikalar tarafından ancak Katolik Kilise etkisiyle kurulan ve tüm merkezcilerin katıldığı bir parti), Amerika Birleşik Devletlerinde LP (bazı sendikalardan yola çıkarak ve merkezcilerin yardımıyla, ölü doğmuştur), İtalya'da PRC (Stalinci bölünme, ardından merkezciler katılmıştır), Büyük Britanya'da SLP (bir sendikadan yola çıkarak, ölü doğmuştur), Almanya'da DL (sosyal demokrat bölünme ile Stalincilerin birleşimi, merkezcilerin çoğunluğu katılmıştır), Fransa'da PdG-LFI (sosyalist partiden ayrılanlar tarafından kurulmuştur ve bazı Lambertistler onlara yedeklenmiştir), Yunanistan'da Syriza

(Stalinciler ile merkezcilerin birleşmesi)…

Bir yandan, 4. Enternasyonalin yok oluşundan dolayı yığınlara hitap eden hiçbir devrimci işçi partisi "reformculuğun" maskesini düşürüp onu zayıflatmamıştır. Diğer yandan ise, burjuvazi işçi sınıfını bölüp dizginleme pahasını ödemeyi kabul etmektedir. Burjuvazinin evcilleştirilmiş sendikalar ve işçi burjuva partiler olmadan yapabilmesi için ya işçi teşkilatlarını Bonapartizm ile atlamasına veya onları bütünleştirmesine, ya da bu teşkilatların faşizm tarafından yok edilmesine ihtiyacı vardır. Bu çözümler risklidir.

44

Stalincilik devlet bürokrasilerine (Rus bürokrasisine ve biraz daha az olarak Çin ve Küba bürokrasisine) dayanan uluslararası bir aygıt olarak çökmüştür.

Ancak mirası (devletçilik, tek ülkede sosyalizm, burjuvazinin bir bölümüne tabi olmak, işçi hareketi içinde fiziki şiddet, liderler kültü…) ağırlığını hala hissettirmektedir. Stalinciliğin artıkları sendikalarda ve parti olarak devrim karşıtı rollerini oynamaya devam etmektedirler…

Orta Avrupa'da ve Almanya'da Stalincilik yeni işçi burjuva partiler kurmuştur. Çoğu zaman eski Stalinci partiler ile (Marksist olarak doğan) geleneksel sosyal demokrasi arasında hiçbir fark kalmamıştır ve bu sosyal demokrat partilerin de işçi (labour) partilerden (ki hiçbir zaman Marksist olmamışlardır) hiçbir farkı kalmamıştır.

Eski Stalinci partilerin çoğu sosyalizme sahip çıktıklarını artık iddia etmemektedir. Buna bir istisna, Yunanistan'da Hitler'in zaferini sağlamış olan bağnaz politikasını tekrar başlatan ve Stalin hayranlığına geri dönen KKE'dir.

Bazen, Stalincilik burjuva partiler doğurmuştur: İtalya'daki PD gibi liberal (siyasi anlamda), Rusya'daki KPRF gibi milliyetçi, Çin'deki Çin Komünist Partisi gibi despotik…

Geleneksel reformculuk gibi üniformalarını çıkarmış Stalinciler burjuva partiler ile kapitalist hükumetlere katılmaktadırlar (Güney Afrika'da 1994 senesinde SACP, Fransa'da 1997'de PCF, İtalya'da 2006'da PRC, Şili'de 2014 yılında PCCh…).

Sendikal bürokrasiler maaşlara, işe, çalışma süresine ya da emekli maaşlarına karşı saldırıları görüşmekte, mücadeleleri tek bir fabrikada ya da şirkette tecrit ederek ve reformist partiler ile merkezci örgütlerin desteğiyle sembolik "etkinlik günleri" çağrıları yaparak sabote etmektedirler.

Sık sık sendika yöneticileri memnuniyetsizliği yabancılara karşı saptırmaktadır (DTÖ, Avrupa Komisyonu, göçmen emekçiler…). Bu şartlarda, onlara oy vermeye devam etse de ve sendikalara katılmaya devam etse de işçi sınıfı kökenleri ne olursa olsun reformistler hakkında 20. asırdakinden daha az yanılsamada bulunmaktadır.

Devrimci işçi partisi olmadığından reformculuk iktidardan bir süre uzak kaldığında ya da gençlik ile işçi sınıfının beklentilerini tekrar kandırmak için yeni etiketler kullanarak küllerinden yeniden doğmaktadır (Die Linke, Syriza…). Yönetim krizi çözülmemiştir.

45

Kimse 1938 yılında 2. ve 3. Enternasyonallerin karşı devrime geçmelerinin oluşturduğu yönetim krizini çözmek için kurulan Bolşevik-Leninist enternasyonalin (4. Enternasyonal) bu krizi çözebilmiş olsaydı, yığın partileri kurabilmiş olsaydı, küresel devrimin muzaffer olmuş olacağını söyleyemez.

Kesin olan şey, bu enternasyonalin yok edilişinin Stalincilik ve sosyal demokrasinin ihanetlerinin devamında, işçi devletlerinde asalak bürokrasilerin hayatta kalmasında, ezilen ülkelerde burjuva milliyetçiliğin hegemonyasının oluşmasında, Doğu Avrupa'da son halk ayaklanmaları dalgasının burjuva demokratların ve ruhban sınıfının baskınlığında geçmesinde, kapitalizmin geri gelmesinin kolaylığında önemli bir rolü olduğudur. Süreklilik ipliği kopmuştur.

46

1939 yılında Barta tarafından yönetilen küçücük bir grup Fransa bölümünden, POI'den ve 4. Enternasyonalden hiçbir politik uyuşmazlık olmadığı halde ayrılmıştır.

Amerikan bölümünde yani SWP'de, 1939-40'da Burnham ve Shachtman'ın SSCB'yi savunmayı ve bu ülkenin bir işçi devleti olduğunu reddeden saptırımcı ve tasfiyeci ilk dalgasıyla, Lev Troçki ve James Cannon'un başını çektiği bir fraksiyon teorik ve politik olarak mücadele etmiştir.

Savaş sırasında 4. Enternasyonal, emperyalist demokrasilerin, faşist rejimlerin ve de Stalinci bürokrasinin ortak baskısına maruz kalmıştır ve buna Troçki'de dahil olmak üzere yüzlerce yöneticisi cinayete kurban gitmiştir. Savaş, bölümleri ayırmış ve fırsatçı (Fransa, Amerika Birleşik Devletleri…) ya da tarikatçı (Yunanistan…) sapmalara neden olmuştur.

Ancak bu sapmalar henüz sınırlıdırlar ya da düzeltilmişlerdir. New York'a taşınan uluslararası sekreterlik ile gizli bir şekilde kurulan Avrupa sekreterliği, aralarında ilişki olmamasına rağmen yakınsayan görüşler ifade etmişlerdir. Yeni uluslararası sekreterlik (Pablo, Frank, Mandel…) ile Amerikalı bölüm tarafından (yani Cannon'un yönettiği SWP tarafından) yönlendirilen 1946 konferansı, Troçki'nin belirlediği çizgiyi korumaya çalışmıştır.

Ancak 1948 kongresi hala ekonomik bir kriz olduğuna ve durumun devrime elverişli olduğuna inanmaya devam etmiştir. Arjantinli bir grubun (Moreno'nun yönettiği POR) delegelerinin desteklediği Britanyalı bölümün (Haston'un yönettiği RCP'nin) çoğunluğunun ikazlarını dikkate almamıştır.

Yeni bir birikim döneminin başlangıcı ve Doğu Avrupa ile Uzak Doğu'da kapitalizmi deviren Stalinciliğin görünürdeki zaferi karşısındaki sıkıntı daha ciddi sapmalara yol açmıştır. 1948 ila 1951 arası, uluslararası sekreterlik, SWP'nin desteğiyle Stalinciliğe (önce Tito, sonra Mao versiyonuna) ve Latin Amerika'da burjuva milliyetçiliğe boyun eğmiştir. Yönetime göre nesnel süreçler devrimin görevlerini yerine getirmekteydi ve hareketin başında olanlara mümkün olduğu kadar uzağa gitmeleri için baskı yapmak kafiydi.

Zaten 1951 kongresinde program iki eskimiş stratejiye dönmek amacıyla gözden geçirilmiştir: bürokrasinin bir bölümünün sorumlu olduğu SSCB'nin

reformu ve milli burjuvaziyle antiemperyalist birleşik cephe.

47

Ancak komünist bir teşkilat kendisini bu kadar kolay yok ettirmez.

4. Enternasyonal kendi içinde merkezi bir yapıda ve kararlı olan bir fraksiyonun kıyasıya mücadelesiyle kurtarılabilirdi. 1951 yılından itibaren Fransa bölümünün (Bleibtreu tarafından yönetilen PCI'nin) çoğunluğu ile İsviçre bölümünün (Buchbinder tarafından yönetilen MAS) çoğunluğu Stalinciliğe boyun eğilmesine itiraz etmişlerdir. PCI 1952'de uluslararası sekreterya tarafından ihraç edilmiş, Amerika bölümünün (Cannon'un etkisiyle) çoğunluğu ile Britanyalı bölümün ekseriyeti (Healy tarafından yönetilen Kulüp) sekreterya ile bağlarını koparmışlardır. Kulüp, MAS, PCI ve SWP tarafından 1953 Kasımında uluslararası bir fraksiyon ilan edilmiştir: daha sonra Peng'in yönettiği sürgündeki Çinli bölüm yani PCR ve Moreno'nun yönettiği Arjantinli POR'un katıldığı 4. Enternasyonalin Uluslararası Komitesi (4EUK).

Ama 4EUK, ezilen ülkelerdeki milliyetçiler yönünde tüm fırsatçılıklara kapıyı açan ve etaplarla devrim stratejisini geri getiren antiemperyalist birleşik cephenin kabulünü gözden geçirmemiştir; her üye bölümün Pablocu 4. Enternasyonalin uluslararası sekreteryası gibi fırsatçılığa yuvarlanmasına izin veren federalizmi savunmuştur. Böylece Arjantinli POR Arjantin milliyetçiliğine, Kulüp Britanyalı işçi (labour) hareketine, SWP Amerikan Stalinciliğinin emperyalizm yanlısı kanadına, PCI Cezayir milliyetçiliğine… uyum sağlamıştır. 4EUK can çekişmektedir.

Son darbeyi (Hansen'in yönettiği) SWP ile (Moreno'nun yönettiği) Arjantinli PO'nun ayrılması vurmuştur. SWP ve PO, Kastroculuk ve gerillacılık konusunda (Mandel ve Maitan'ın) 4. Enternasyonalin uluslararası sekreteryası ile yakınsama için bulunmuştur: beraber 4. Enternasyonalin Birleşik Sekreteryasını (4EBS) kurmuşlardır.

48

20. asrın ikinci yarısında, 4. Enternasyonalin devamı gibi görünen teşkilatlar, özellikle 4EES/4EBS ve daha az ölçüde 4EEK, başka kökenden gelen parti ve fraksiyonları kendilerine çekmeyi sürdürmüşlerdir: 1957 senesinde Japonya Devrimci Komünist Lig / Japonya, 1961 senesinde LRSH / Macaristan, 1962 senesinde Matzpen / İsrail, 1968 senesinde Grupo Comunismo / İspanya ve People's Democracy / İspanya, 1969 senesinde Socialist Club / Yeni Zelanda, 1970 senesinde ETA-VI / İspanya…

Ancak Mandel-Hansen'in 4EBS'inin tasfiyeye doğal eğilimi üç kutba dayalı çeşitli parçalanmalar doğurmuştur: Fransa'da Stalincilik çizgisine ve tüm küçük burjuva modalarına hizalanan JCR-LC-LCR-NPA, ezilen ülkelerin küçük burjuvazi ve burjuvazisinin milliyetçiliğine hizalanan Moreno'cu Arjantinli PRT-PST-MAS, Küba bürokrasisine hizalanan ve Troçki'yi aşikar bir biçimde inkar eden Amerikalı Barncı SWP, vs. 1953 senesinden itibaren 4. Enternasyonalin "ortodoks" uluslararası komitesinin felç olması ve 1963 senesinde SWP ile SLATO'nun ayrılışları, işçi (labour) hareketine uyum sağlamakla Pan Arap milliyetçiliğine uyum sağlamak arasında

gidip gelen Büyük Britanya'nın Healyci SLL-WRP'si, Avrupa sosyal demokrasisine ve soğuk savaş sendikacılığına uyum sağlayan Fransa'nın Lambertçi OCI-PCI-PT-POI'si, tam çöktüğü sırada Stalinciliğe uyum sağlayan Amerika'nın Robertsoncu SL'i, kendi ülkesinin milliyetçiliğine uyum sağlayan Bolivya'nın Lorcu POR'u… etrafında eşdeğer fırsatçılık patlamasına yol açmıştır.

4. Enternasyonalin siyasi açıdan yok olması, önceki önemsiz bölünmelere hayatta kalma şansı vermiştir: Stalinciliğe uyum sağlayıp kendi kendisini yok eden Barta'nın tarikatının kusurlarını içeren Hardy'nin VO-LO'su; kaynağını Kore savaşı sırasında Çin devrimini savunmayı reddetmekten alan ancak sonraki on yıllarda küçük burjuvaziyi seferber eden her şeye uyum sağlayan Büyük Britanya'daki Cliff'in IS-SWP'si; ezilen ülkelerdeki burjuva milliyetçiliğe ve kendi ülkesindeki işçi (labour) hareketine uyum sağlayan Büyük Britanya'daki Grant'ın Militant'ı…

49

4. Enternasyonalin eksikliği, 1960-1970 yıllarındaki devrimci dalganın Troçkizmin bazı sahtecilerine yaramasına yol açmıştır: Amerika Birleşik Devletlerinde SWP, Vietnam savaşı karşı hareketi yönetmiş, Fransa'da 1969'da LC Krivine'i başarıyla cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday göstermiş, LCR ve WRP Fransa'da ve Büyük Britanya'da gazete yayınlamış, OCI Fransız üniversite öğrencileri sendikası UNEF'in yönetimini ele almış, Arjantin'de PST 14000 militan toplamış, Militant Büyük Britanya'da işçi partisinin gençlik kolları ile Tatcher'a meydan okuyan Liverpool belediyesinin kontrolünü almış, SWP, Büyük Britanya'da Irak savaşına karşı hareketi yönetmiştir…

Devrimci yükseliş, saptırımcıları kullandıkları dili ve referanslarını radikalleştirmeye itmiştir: 1970'li yıllarda, Fransa'da LC-LCR ile OCI, Büyük Britanya'da SLL ile IS-SWP, Arjantin'de PO ve PST… Lenin ile Troçki'den bahsetmeye başlamışlardır. Onların ardından, SL esas faaliyeti olarak o zamanlar oldukça büyük ve dinamik bir ortam olan merkezcilik ile polemik yapmayı seçmiştir.

1980-1990 yıllarındaki geri akış ile tarikatlar kemikleşmiştir: Robertsoncu ICLFI-LCIQI sendikal faaliyetlerine son vermiş, Healyci-Northçu 4. Enternasyonal işçi sınıfının kitle teşkilatlarının (sendikaların, "reformist" partilerin) herhangi bir işçi karakteri olduğunu reddetmiştir. Ana merkezci akımlar "ekolojist", "küreselleşme karşıtı" ya da "öfkelenmişler" kargaşası içine (Pablocu 4. Enternasyonal, Grantçı IMT-TMI ve CWI-CIO, Cliffçi IST-TSI…) hatta İslamcı gericiliğe (Lambertçi 4. Enternasyonal, Cliffçi IST-TSI, Morenocu LIT ve FTCI…) yuvarlanmışlardır.

4. Enternasyonalin tasfiyecilerinin çoğu, sosyalist devrimi ve Bolşevizmi inkar eden "büyük partiler" kurmuşlardır (Lambertçi 4. Enternasyonal, Grantçı CWI-CIO ve IMT-TMI, Morenocu Movimiento…) ya da halk cephelerine katılmışlardır (Büyük Britanya'da 2004 yılında Respect ile SWP'nin, 2008 yılında Fransız belediye seçimlerinde LO'nun yaptığı gibi…). Bazıları işi burjuva adayları desteklemeye kadar götürmüşlerdir (2002'de Fransa'da LCR'in, Amerika'da 2008'de SA'nın yaptığı gibi…). Diğerleri emekçilerin serbest dolaşımına karşı çıkmışlardır (SL, SPEW…).

Bu teşkilatların çoğunun çalışma biçimi otoriter ve kısırlaştırıcıdır. Healy ve Lambert, muhaliflerine karşı iftiraya ve fiziki şiddete bile başvurmuşlardır. İç demokrasinin olmayışının bedeli, Amerikalı SWP'de Kastrocu ihraçlar ile, Britanyalı WRP'nin skandalları ve parçalanması ile, Fransız LO ve POI ile Britanyalı SWP'nin tekrarlanan bölünmeleri ile ödenmektedir…

4. Enternasyonalin bayrağı artık kirlenmenin ve yırtılmanın ötesindedir.

DEVRİMCİ İŞÇİ ENTERNASYONALİ İÇİN, SOSYALİST DEVRİMİ HAZIRLAYAN PARTİLER İÇİN

50

Önceki iki kitle enternasyonalinin (İşçi Enternasyonali, Komünist Enternasyonal) karşı devrimci bir bürokrasiye yenik düşmesi ve yeni bir kitle enternasyonali oluşturacak 4. Enternasyonalin başarısız olup yerini merkezciliklere ve tarikatlara bırakmış olması Komünist Enternasyonalin ve 4. Enternasyonalin programlarının eskimiş ve faaliyetlerinin nafile olduğu anlamına gelmez.

Komünizm, küresel proletaryanın gerçek hareketinin eğilimidir. Komünist teori ve program, komünist örgütlerin sürekliliğinde, onların uluslararası işbirliğinde ve sınıf mücadelesindeki girişimlerinde somut bir biçimde var olmaktadır.

51

Komünist Birliğin (1847-1852) ana ilkeleri geçerliliklerini korumaktadır: sınıflar arası mücadele belirleyicidir, işçi sınıfının vatanı yoktur, demokratik hürriyetler için mücadele etmelidir, sonunda iktidara gelmelidir. İşçi sınıfı kendi programını ve partisini kurmalıdır, burjuva ve küçük burjuva partilere hiçbir şekilde güvenemez, seçimlerde kendi adaylarının adaylıklarını koymalıdır ve silahlanmalıdır. Kendilerini 1848'de yayınlanan Manifestonun seçili parçalarına dayanarak haklı çıkarmaya çalışan reformistler ile merkezcilerin tersine komünistler, o Manifestoya 1848 devrimleri ışığında 1850 Beyannamesinde açıklık getirildiğini ve düzeltmeler yapıldığını bilirler.

Birinci Enternasyonal (1864-1876), enternasyonalizmin, grevlerin ve sendikaların, köleliğe ve milli baskıya karşı mücadelenin, siyasi mücadelenin, devlet aygıtının imha edilmesinin ve işçi iktidarının gerekliliğini belirtmiştir. Fırsatçılar ve kargaşacıların tersine, enternasyonalist komünistler geri kalmış Proudhoncular ve maceracı Bakunincilere karşı mücadelenin ve özellikle Paris Komününün derslerini unutmazlar (1871 Beyannamesi).

İşçi Enternasyonali (1889-1914) seçimlerin kullanılması gerektiğini, kitle sendikalarının sömürüyü sınırlayabileceklerini, kitle partilerinin devrimi hazırlayabileceklerini, savaşa karşı mücadele edilmesi gerektiğini ve işçi partilerinin burjuva hükumetlere katılmamaları gerektiğini göstermiştir. Komünistler miras olarak ne İşçi Enternasyonalinde azınlıkta görünen fırsatçılığı (Jaurès, Bernstein, Van Kol…), ne de esasında sendika ve partilerin fırsatçı faaliyetlerini ortodoks bir örtüyle kaplayan arabulucu merkezi (Bebel, Kautsky, Plekhanov…) kabul ederler, aksine özellikle Polonya'nın SDKP'si ve Rusya'nın Bolşevik POSDR'si gibi bunlarla açık bir şekilde

mücadele eden enternasyonalist kanadın mirasına sahip çıkarlar.

52

Barışçı Zimmerwald hareketinin Sol kesimi (1915-1919: POSDR-Bolşevik/Rusya, SDKP-Roslamowcy/Polonya…) sosyalist devrimi gündeme koyan kapitalizmin düşüş evresine, yani emperyalizme girdiğini; dünyanın tekrar paylaşılmasın büyük güçler arasında savaşlara yol açtığını, savaş çıkmasını önlemenin tek yolunun sosyalist devrim olduğunu ancak her şeye rağmen yine de savaş çıkarsa proletaryanın bunu iktidara gelmek için kullanması gerektiğini, sosyal emperyalistlerden ve pasifistlerden ayrılmış bir Enternasyonal ile yeni partiler gerektiğini beyan etmiştir.

Ayrıca Komünist Enternasyonal (1919-1922) burjuva devleti ayaklanmayla devirmek ve yığınlar için demokrasiyi hayata geçirecek konseyler ile iktidara gelinmesi gerektiğini açıklamıştır. Komünist Enternasyonalin partileri ülkelerinin tüm komünistlerini birleştirmeli ve disiplinli olmalı, gizliliğe geçmeye hazır olmalı, işçi sınıfı ile diğer sömürülen sınıfların ittifakına çalışmalı, milli azınlıkların ve ezilen halkların (özellikle sömürgelerin) haklarını tanımalı, devrimi hazırlama sürecinde seçimlere katılmalı, işçi sınıfının kitle teşkilatlarında (özellikle sendikalarda) çalışmalarda bulunmalı, işçi sınıfının diğer kitle örgütlerine burjuvaziye karşı mücadelede birliği (birleşik işçi cephesi) teklif etmelidirler.

Uluslararası sol muhalefet (1930-1933) ile 4. Enternasyonalin ilk üç konferansının (1936-1940) yaptığı ilaveler geçerliliklerini korumaktadırlar: Komünist Enternasyonal ve partilerinin kesin bir şekilde burjuva düzen tarafına geçmeleriyle küresel devrimin esas problemi işçi sınıfının yönetim krizinden gelmektedir, Stalinci partiler sosyal demokrat partilerin ikizleri haline gelmiştir; sürekli devrim stratejisini genelleyip yaymak gerekmektedir; halk cephesi, yani burjuvazi ile ittifak, faşizmi hazırlar; SSCB, bozulmasına rağmen bir işçi devleti idi ve emperyalizm ile onun temsilcisi bürokrasiye karşı bürokrasiyi siyasi bir devrimle devirerek onu korumak gerekiyordu; ciddi demokratik talepler geçerliliklerini korumaktadırlar ancak seçimlere katılma, genel grev ve ile geçiş talepleriyle beraber bir anlamları sadece işçi sınıfı ve müttefiklerinin iktidara gelmeleri yönünde vardır.

4. Enternasyonalin programı 1938 programı ile sınırlı değildir, komünistler aynı şekilde 1940 Manifestosuna da dayanırlar.

53

En uygunu bile olsa, hiçbir nesnel süreç bilinçli bir şekilde devrimin küresel partisinin kurulmasından feragat edilebileceği anlamına gelmez.

100 seneyi aşkın bir süredir enternasyonalistler ile şovenler arasında ortak bir parti mümkün değildir ve bu Lambertçilerin 1. Enternasyonali tekrar kurma çabalarını ya da (gerek CPGB/Büyük Britanya veya MSM gibi açıkça olsun, gerek Grantçı CIO ile TMI ve Pablocu 4. Enternasyonal… gibi üstü kapalı olsun) neokautskycilerin 2. Enternasyonali tekrar kurma çabalarını geçersiz kılar.

Anarşistler, sosyal demokratlar, "liberalizm karşıtları", üniformalarını çıkarmış

Stalinciler ya da ekolojistler ile geniş bir parti kurma iddiaları sadece reformculuğa ve sosyal-vatanseverliğe geçişin kamuflajıdır.

50 yıl önce her türlü Bolşevik-Leninist enternasyonalin yok edilişi, küresel Bolşevik-Leninist merkezin yok oluşu, onu ve kendilerini korumaya çalışan bölümlerin bozulmaları, "Troçkizmin" bu tarihten beri kötülenmesi, 4. Enternasyonalin "yeniden inşasını", "yeniden kurulmasını", "yeniden canlandırılmasını", ""yeniden oluşturulmasını" yasaklar.

54

Reformculuk sadece küresel proleter devrimin zaferiyle yok olacaktır.

Sosyalist devrimi yapmak için devrimci işçi enternasyonalini kurarak proletaryanın yönetimi krizini çözmeye başlamak gerekir. Her şeyden önce enternasyonalist komünistler halkın silahlanması ve Sovyetler şeklinde oluşumların hayata geçirilmesi stratejisine sadık kalırlar.

İşçi sınıfının birliği, diğer emekçilerle ve geleceğin emekçileriyle ittifak stratejisinin ardından, öncü emekçilerin güvenini kazanıp burjuvazinin, reformculuğun ve merkezciliğin yığınlar üzerindeki otoritesini yok edecek taktikler gelir: oldukları şekilde kitle sendikalarında çalışmalar, tüm işçi teşkilatlarının baskın sınıflar ile burjuva devletten bağımsızlığı için mücadele, tüm kitle işçi örgütlerinin burjuvazinin ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı birleşik cephesi, (programın bütününü savunarak) entrizm yapmak, mümkün olduğunda tüm burjuva partilere karşı devrimci aday göstermek (bu mümkün değilse, baskın sınıfın partilerinin adaylarına karşı aday olduklarında kitle reformist partilere oy verilmesi çağrısı).

Komünistler, emperyalizme karşı Küba'da ve Kuzey Kore'de kolektif ekonomiden kalanları savunurlar, ki bu görev yerel bürokrasiye, Castro ailesine ya da Kim hanedanına bırakılamaz.

Komünistler, Asya ve Afrika'daki tüm İslamcı akımlarla sürekli devrim perspektifinde net ve kararlı bir şekilde mücadele ederler: grev hakkı, emekçilerin bağımsız bir şekilde teşkilatlanması, devletin laikliği, çok eşliliğin yasaklanması, erkek ve kadınların eşitliği, cinsiyetlerin ayrılmadığı okullar, bilimsel, sanatsal ve kültürel özgürlük, cinsel özgürlük... Bu sloganlar en demokratikleri de dahil diğer birçok ülkede yobazlara ve faşistlere karşı geçerlidir.

Yüz binlerce emekçi ve militan her yıl sefaletten, ülkelerinde gördükleri zulüm ve baskıdan kaçmaya çalışmaktadır. Komünistler, öğrenciler ve emekçiler için kayıtsız şartsız dolaşım ve ikamet özgürlüğünü, bir ülkedeki tüm emekçilere eşit hakları ve ırkçı saldırılar ile polisin zulmüne karşı kendi kendilerini korumayı savunurlar.

Doğum kontrolünün gelişmesi, eğitimin kızları da kapsaması, boşanma hakkı, kadınların kitlesel biçimde proletaryaya katılmaları ve kadınların kendi mücadeleleri sayesinde küresel ölçekte cinsiyetlerin eşitliğinin ilerlemesine rağmen kadınların gördüğü baskı ortadan kalkmamıştır. Kadınlar kapitalizmin geri gelmesi ve İslamcı gericilikten özellikle mağdurdurlar. Komünist örgütler emekçi kadınların devrimci potansiyelini seferber etmeli, işçi sınıfının saflarını birleştirmeli,

erkek şiddetiyle mücadele etmeli, her alanda eşitliği talep etmeli, doğum kontrolü ve kürtaj hakkını savunmalı, ücretsiz ve kaliteli çocuk bakım hizmeti taleplerini desteklemelidir. Kendi içlerinde kadınlar arasından yöneticileri eğitmek ve göreve almak için en müsait koşulları oluşturmalıdırlar.

İnsanlığın çevresinin savunulması geçiş taleplerinden biridir çünkü kapitalizmin devrilmesini, bilim ve tekniğin en fakirlerin yararına gelişmesini ve üreticilerin kendileri tarafından rasyonel planlamayı gerektirir.

55

Enternasyonalist komünistler, burjuvaziyi devirmek, onun silahlı gruplarıyla yüz yüze gelmek ve Ekim devriminin yolunu izlemek isteyen on binlerce militana güvenirler. Geleneksel işçi teşkilatlarında küçük burjuva milliyetçiliği ve merkezcilikle kopma olmadığı sürece ne yeni bir enternasyonal ne de devrimci işçi partileri olabilir.

Bunların inşası kendi kendiliğinden ortaya çıkacak bir süreç değildir, tersine sınıf mücadelesinde komünist çekirdeğin kıyasıya ve uzun süreli mücadelesinin sonucu olacaktır. Güncel dağınıklık ve kargaşa durumu dikkate alındığında, yapılması gereken, uluslararası ölçekte ve her ülkede sabırla enternasyonalist komünist unsurları bir araya getirmektir, sözde "Troçkizmden" ya da işçi hareketinin başka akımlarından (ki buna Stalincilik de dahildir) ya da ezilen halkların milliyetçiliğinden gelseler de.

Bazı fırsatçı teşkilatların hala Leninizm ve Troçkizmden bahsetmeleri onları belirli çelişkilere iter ve bu da Bolşeviklerin merkezciliğin maskesini düşürmelerini ve onu tasfiye etmelerini, uluslararası işçi enternasyonali için güç (örgüt, fraksiyon ya da militan) kazanmalarını kolaylaştırır.

Milli taktik meseleleri (sendikalarda ne yapılması gerektiği, devrimci bir aday gösterilemiyorsa yapılacak oy çağrısı, vs.) sadece uluslararası bir program temelinde doğru bir şekilde ele alınabilir ve çözümlenebilir.

Enternasyonal için mücadeleyi örgütleyen uluslararası teşkilat demokratik ve merkezi bir yapıya sahip olmalıdır. Faaliyetleriyle ve tartışmalarıyla işçi hareketinde devrimcilikle fırsatçılık ve tarikatçılığı ayırmaya gayret etmelidir. Bölümleri her ülkede aynı şeyi yapmalıdırlar.

Eğer gerekliyse yerel enternasyonalist komünist grup, devrime doğru evrilen bir kitle işçi partisine ya da işçi örgütüne girmelidir. Komünistler, teşkilatlarının ortamının hür olması için, bu ortamda emekçilerin kendilerini eğitmeleri için aydın olmaları için, profesyonel aydınların tabanın kontrolünde olmaları için ellerinden geleni yapmalıdırlar.

Aynı şekilde, komünistler tüm işçi sınıfında korkacakları hiçbir şey olmayan işçi demokrasisi için mücadele etmelidirler.

Bu temelde, komünist örgütler beraberce insanlığı sömürüden kurtaracak, sosyalizm-komünizme ve herkesin kendisini geliştirmesine izin veren bolluk toplumuna yolu açacak olan sosyalist devrimin kesin zaferini sağlayacak devrimci işçi enternasyonalinin inşasına çalışmalıdırlar.

www.patronsuzdunya.com

AVANT-GARDE

Collectif révolution permanente au Canada

n° 2 été 2018 1 $

Yeni Dönem Sayı:2 Ekim 2018

Kriz Derinleşiyor Sınıf Savaşı Büyüyor

24 Haziran seçimlerine; derinleşen kriz ortamında giren Erdoğan rejimi, seçim mitinglerinde iktidar olduğu takirdirde; enflasyon, döviz artışı, faiz oranlarını düşüreceğini beyan etti. Seçimlerden istediği sonucu alan Erdoğan rejimi; kısa bir süre geçmesine rağmen, ekonomik krizin önüne geçemediği gibi hızla büyümesine katkı sunmuştur. Dövizin rekor artışı, enflasyon ve faizin pareler tırmanışıyla birlikte, Türkiye tarihinin en derin ekonomik krizlerinden birini yaşamaktadır. Bu krizin faturası emekçilere kesilmeye çalışılmaktadır. Gündelik hayatın bir parçası hâline gelmiş zamlar ve rekor seviyelere gelmiş işsizlik oranlarıyla birlikte, henüz işini kaybetmemiş sınıfın çalışan kesimlerine kölelik koşullarında çalışmayı dayatmaktadır. 24 Haziran'dan sonra OHAL'in kalmasıyla birlikte; bugüne dek çıkartılmış tüm KHK'lar yasallaştırılıp kalıcı bir hâle sokulmuştur. Toplumsal muhalefet ve işçi hareketi ağır

REVOLUTION PERMANENTE

Le cri de guerre des travailleurs doit être : la révolution en permanence ! Engels & Marx, Circulaire à la LC, 1850

2017

1er mai, Canada, Catalogne, Corée, Europe, Kurdistan, Palestine…

La LCT et le programme, LO et la police, le PCO et le réformisme

Collectif révolution permanente / 4 € - 6 $

À bas le budget 2019 !

Rupture des négociations contre les retraites et les chômeurs !

n° 31 septembre - octobre 2018 1 euro

SÜREKLİ DEVRİM KOLEKTİFİ

http://www.revolucionpermanente.com/